

KIBRIS'TA

SOSYALİST GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
EYLÜL 1999 Yıl: 4, Sayı: 44

Fiyatı: 200,000 TL(KDV Dahil)
UK: 1 Stg

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000TL

DEPREM TC devletini salladı

Özgürlük gerekliliği bilmekten geçer

Doğanın kendiliğinden hareketinin yıkıcı etkisini bilim ve teknoloji sayesinde, onun hareketinin kanunlarını kavrayarak kendi ihtiyaçlarımızı tatmin için kullanırız. Nehir demek, muhtemel sel felaketi demektir. Ama nehirlerle baraj kurar, suların azgın gücünü ihtiyacımız olan elektriki elde etmek için kullanırız. Halbuki, doğanın gerekleri, yani onun hareketinin kanunlarını bilmeden onun hareketlerinin yıkıcı etkisinden korunmak, yani onun yıkıcı etkisinden özgür olmak imkansızdır.

Şu andaki bilgimiz çerçevesinde depremleri kontrolümüz altına almak, hele hele onların enerjisini kendi amaçlarımız için kullanmak imkansızdır. Depremlerin nerede ve ne zaman vukubulacağını tespit etmek bile şu anda kesin bir bilim değildir. Bu konuda en uzman ulus olan Japonlar bile depremlerin ne zaman vukubulacağını kesinlikle tespit edemiyorlar.

Gelgelelim depremlerin nerelerde ve ne güçle olacağı, yaklaşık olarak ne kadar sık olacağı kesinlikle tespit edilebilir olgulardır. Bilgimiz buna yetmektedir. Bununla bağıntılı olarak bilgimiz depreme dayanıklı bina vb. inşa etmeye de yeterlidir. Yani her ne kadar bilgimiz depremleri kendi amaçlarımız için kullanmaya yetmese de, onların yıkıcı ve ölümcül sonuçlarını tamamen ortadan kaldırmayı mümkün kılmaya da, onların yıkıcı ve ölümcül sonuçlarını en aza indirmeye ve giderek hemen hemen yok etmeye muktedir durumdadır.

Türkiye'de depremin vukubulduğu bölgenin bir deprem bölgesi olduğu, deprem öncesi dönemde yakın

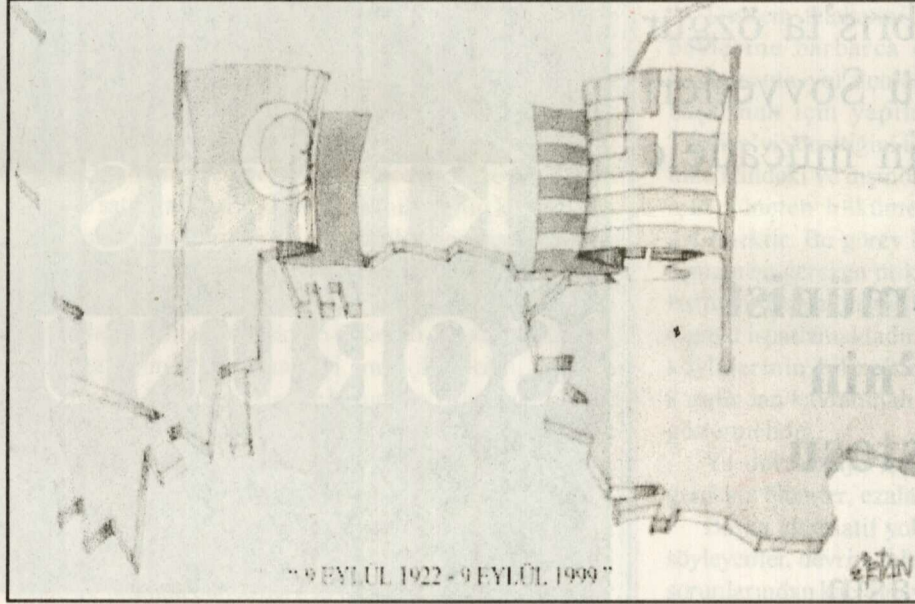
bir süre içinde bu bölgede güçlü bir depremin vukubulacağı bilinen olgulardır. Depremin kesin olarak ne zaman olacağı, depremin kesin merkezinin neresi olacağı bilinmiyordu. Ama Marmara bölgesinde ve Marmara merkezli ve güçlü bir depremin kaçınılmazlığı biliniyor, bunun İstanbul için muhtemel sonuçları tartışılıyordu.

sonrası için hiçbir hazırlık yapılmamaktadır. Bunun doğrudan sorumluları arasında işte Amerika'yı, İngiltere'yi, Almanya, Fransa, Japonya'yı yöneten kişi, parti ve büyük burjuva kesimleri vardır. Türkiye'deki depremin sonucu olan yüksek rakamlı can kaybından bu para delisi aç kurtlar, bu insanlık düşmanı caniler doğrudan sorumludurlar.

Bunların Türkiye'den elde ettikleri maksimum karları bunlara sunan ve bu arada kendi ceplerini şişirenleri de unutmamak gereklidir. Dahası şu anda en önemli olan da bunların kimler olduğunu iyice kavramaktır.

Kimdir bunlar?

Bunlar parlamentoda temsil edilen tüm partiler ve onların işlerini yürüttükleri tüm burjuva kesimleridir. Çok müslüman burjuvalar ve onların partisi, çok milliyetçi burjuvalar ve onların partisi, çok laik sağcı - merkezci burjuvalar ve onların partileri, çok sosyal-demokrat burjuvalar ve onların partileri,

Ve işte o deprem oldu. 17 Ağustos 1999 sabahı saat 3'de o deprem, beklenen o deprem oldu.

Şu veya bu dine inanan insanlar depremin şu veya bu tanrının şu veya bu faaliyetinin ürünü olduğunu, mesela Müslümanlar bunun Allah'ın bir gazabı olduğunu düşünebilirler. Gel gelelim tabii bilimlerle az biraz iştilal etmiş olan herkes gayet iyi biliyor ki; depremler yerkürenin yapılanmasının bir ürünüdürler, bu yapının sürekli değişmekte olmasının bir ürünüdürler.

Bu nedenledir ki depremler olduğu için toplumdaki şu veya bu sınıfların, bu sınıfların şu veya bu temsilcilerinin, şu veya bu partinin suçlanması imkansızdır. Depremler şu andaki bilgi ve imkanlarımız çerçevesinde önleme imkanı olmayan tabii afetler arisındadırlar çünkü.

Gel gelelim, bu afetin yol açtığı sonuçları ele aldığımızda, işte o zaman toplumların oluşturdıkları ekonomik ve siyasi yapılar, bununla bağıntılı olarak da şu veya bu sınıflar, onların şu veya bu parti ve temsilcileri doğrudan devreye girerler. Burada sorumlulukları açık ve barizdir.

Batılı büyük ülkeleri düşününüz. Bunlar Türkiye'yi tam bir çember içine almışlardır. Bunlar Türkiye'yi tam bir inek gibi sağlamaktadırlar. Türkiye'nin emekçileri gecelerini gündüzlerine katmakta, yarı aç yarı tok gece gündüz çalışmakta ve bu çabaların ürünlerinin büyük bir kısmı, doğrudan bu ülkeleri yöneten bir avuç sermayedarın, bir avuç kapitalistin, bir avuç mali oligarşi üyesinin cebine akmaktadır. Bunların cebine daha çok ve daha çok kar akması için tabii ki Türkiye'nin pek çok ihtiyacı yerine getirilememektedir.

Deprem olacağı bilinen bir yörede üstünkörü binalar inşa edilmekte, deprem olacağı bilinen bir ülkede deprem

işte tüm bunlar, işte daha geçenlerde bu yabancı güçlere ardına kadar açık olan Türkiye'nin kapılarını "tahkim yasası" üzerinden daha da açarken, işçilerin memurların üç beş kuruşluk haklarını da budamakta olanlar, işte bunlardır bu yabancı güçlere borç ödemek ve bu arada kendi ceplerini de şişirmek için geliyor diyen depreme Türkiye'nin gözünü kapayan, Türkiye'yi bu afete karşı hazırlıksız bırakanlar.

Tabii ki, "Başbakanlık Kriz Merkezi"nin kurucusu bay generalleri, bu Amerikan yetiştirmesi askeri şefleri; bu, millette ve halkına karşı sorumluluk duygusunu yitirmiş askeri bürokratları unutmamak gerekir. Türkiye'yi yabancı güçlerin güdümündeki bir kapitalist düzende tutmak için bu askeri bürokratlar ve onların sivil bürokrat yardımcıları kadar aktif bir güç zor bulunur Türkiye'de... Amerika'dan aldıkları direktifler çerçevesinde ve onların eğitimi altında Türkiye'de insancıl, devrimci, Türkiye'yi ileri götürmeye kararlı kim varsa kanına girmeyi meslek edinip, bu aşağılık görevi yerine getirmek için çeteler örgütleyip, ordu ve polisin gücünü aşırı boyutlara taşımayı bilen, son 20 yılda bu deprem felaketi kadar Türk ve Kürt insanın canına girmeyi örgütleyen bu askeri güç, bir deprem sonrası

(devamı sayfa 3'te)

Başyazı

DEPREM VE BARİŞ

17 Ağustos'dan beridir gündemi Türkiye'de Marmara bölgesinde yer alan deprem felaketi oluşturmaktadır. Yıkıntılar altından resmi rakamlara göre 14 bin ölü çıkarıldı. Yaralıları 28 bine yaklaşırken, kayıp sayısının 30 bin olduğu tahmin ediliyor. KSG olarak tüm Türkiye halkına başsağlığı diliyoruz, acılarını paylaşıyoruz.

Depremde yaşamını yitiren insanları depremin öldürmediğini, fakat kârdan, daha çok kârdan başka birşey düşünmeyen, üçkâğıtçı, hırsız ve vicdansız kapitalistlerin düzeninin öldürdüğünü tüm dünya gördü. Deprem yalnız hırsız müteahhitlerin yaptığı evlerin, binaların değil, aynı zamanda bu müteahhitlerin koruyucusu, işbirlikçisi, hizmetkârı T.C.'nin kokuşmuş, çürümüş, çağdışı kalmış devletini

(devamı 3. sayfada)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
GERÇEK

TÜRKİYE'DE DEPREMİN
ÖĞRETTİKLERİ

KIVILCIM YAYINLARI 4. KİTABINI YAYINLADI:

Komünist Partisi işçilerin ve köylülerin acil ekonomik taleplerini tatmin için; “milli işbirlikçi” önderlerin ihanetinin ve onların karşı devrimci (Yunanistan’la Birlik) sloganının teşhiri için; (milliyetçi önderlere rağmen) emekçi Türk ve Rumların emperyalizme karşı birleşik cephesi için; Kıbrıs’ta özgür bir işçi ve köylü Sovyetleri Cumhuriyeti için mücadele eder.”

Kıbrıs Komünist Partisi’nin Manifestosu

17 Aralık 1931,
Enternasyonal Basın
Yazışmaları (International
Correspondence)

Bu kitapta, bilgisayarların bizi “tümüyle otomatikleşmiş üretime” götürmekte olduğu, insanların sürekli artan maddi ve kültürel gereksinimlerini karşılamak amacıyla üretim yapılırsa çok kısa zamanda “tümüyle otomatikleşmiş üretime” ulaşabileceğimiz ortaya konuluyor. Bilgisayarların yarattığı bu yönelim, tekelci kapitalizmle uyumsuz, çünkü bu yönelimin kaçınılmaz sonucu makinelerin köleleştirilmesiyle varılan bir bolluk toplumu olacaktır.

KIBRIS SORUNU

*Geliştirilmiş
İkinci baskı*

Temmuz 1999

★ KIVILCIM YAYINCILIK No: 3

**BİRÖNCELLİĞİN
NE ÖNEMİ VAR Kİ?**

NUSRET ŞEN

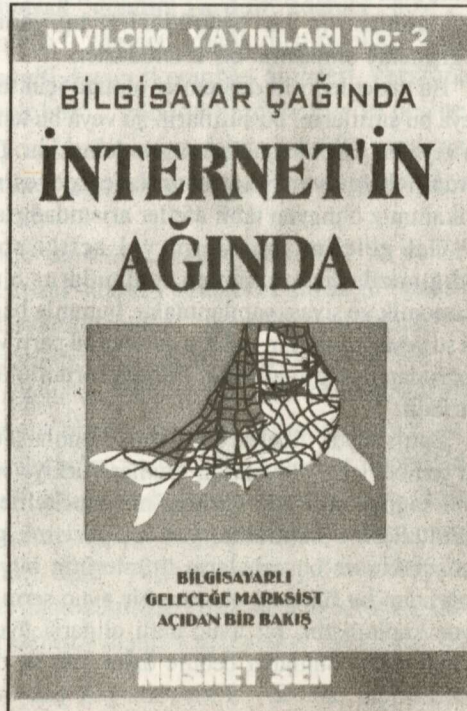
TÜM KİTAPÇILARDA...

İsteme adresi:

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK (KIVILCIM
YAYINLARI)
Müftü Ziyai Sok. Bekiroğlu İşhanı No: 1
Lefkoşa
Kıbrıs
(Mersin 10 Turkey)

Tel - Fax: 0(392)2282293
0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net

**OKU-OKUT
ELEŞTİR
KATKI YAP**

Ayın İncileri

- * TC parlamentosu çeteleri, faşist katilleri, hırsızları, işkencecileri affetti. "Düşünce suçlularını" ise af kapsamına almadı. Bu yasanın geçmesinde omuz omuza dövüşen Ecevit, Bahçeli, Yılmaz üçlüsü TC Devleti'nin 3 silahşörü olarak tarihe Hitler'in mirasçıları olarak geçecekler. Ve gün ola onları da "Halk mahkemelerinde" halk AF kapsamının dışında tutacak.
- * KKTC Hükümeti askerlikle ilgili yasada değişiklik önerisi hazırlayarak "12 bin sterlin getiren askerlik yapmayacak" diyor. Buna çok kızan halk "niye zengin çocuklarının da askerlik yapmasını önüyorlar" diyorlar. Oysa bu yaratılan köhne düzenin korunması için sadece zengin çocukları askere alınmalı. Halk çocukları ise kendi çıkarları için çaba sarfetmeli.
- * Kıbrıs'ta görev yapan Kolordu komutanı Aydın Şen adadan ayrılırken "Bize de Kıbrıs Virüsü bulaştı" dedi. Sayın Aydın Şen'in kendisine bulaştığını iddia ettiği virüsü yıllar evvel yine bu ülkeye kendilerinin getirdiğini ve yeni olmadığını bilmesi gerekir. Bizim de bu virüsten kurtulmak için ülkedeki tüm "virüs taşıyıcılarını" karantinaya almamız gerekir.

Başyazı

(1. sayfadan devam)

de enkaza çevirerek, bu devletin gerçek yüzünü bir kez daha gözler önüne serdi. Sosyalistlere, demokratlara, ilericilere, işçi ve emekçi halka karşı son derece organize ve becerikli (!) bu devlet kurtarma çalışmalarında iflâs ederek, devletin enkazı da halkın kafasına yıkılmıştır. T.C. devletin valilik teşkilâtı, Sivil Savunma Teşkilâtı v.s. gibi resmi ve Kızılây gibi yarı resmi kurumlarının yüksek bürokratlar için arpalıktan öte bir işe yaramadığı bir kez daha görüldü. Bunlar yetmezmiş gibi, T.C. egemenlerinin hükümeti, tamamen kendi sorumluluklarını taşıyan bu felâketin faturasını emekçi halkın sırtına yüklemek için özel vergiler ve zamlar uygulamaya koymaktadır.

T.C. egemenlerinin bir sömürgesi ve oldukça kötü bir kopyası olan Kuzey Kıbrıs'ta da durum aynıdır. Deprem gibi bir felâket halinde devreye girmesi gereken Sivil Savunma Teşkilâtı T.C.'li bir subay tarafından yönetilmekte ve herkesin bildiği gibi, Kuzey Kıbrıs'taki kontr-gerillanın örtüsü olarak görev yapmaktadır.

1 Eylül Dünya Barış Günü ülkemizde bu yıl da barış özlemi içerisinde anıldı. Son günlerde yaşanmakta olan birtakım olaylar karşısında gerek Kuzey Kıbrıs'taki sömürge rejimi ve yandaşlarının, gerekse Güney Kıbrıs'taki Yunan şövenisti kesimlerin takındıkları tavır, emperyalist-kapitalist düzen içerisinde Kıbrıs'a barışın gelmesinin ne kadar güç olduğunu göstermiştir. Örneğin, K.Kıbrıs sömürge rejiminin egemenleri Türkiye'deki deprem felâketine yardıma koşan Yunan ve Kıbrıslı Rum halkın bu insancıl davranışından çok rahatsız olmuşlardır. Şövenizm, ırkçılık ve milliyetçilik temelinde kurdukları kaleler kafalarına yıkılmıştır. Aynı rahatsızlık

G. Kıbrıs'taki Yunan şövenisti kesimlerde de görüldü. Bu konuda da, her iki kesimdeki şövenistlerin aynı yolun yolcusu olduklarını, Adamızda barışın, insanlığın yeşermemesi için ele ele, omuz omuza herşeyi yapmaya hazır olduklarını göstermişlerdir. K. Kıbrıs'taki sömürge rejiminin egemenleri, bu rahatsızlıklarının dışı vurumu olarak, Dünya Barış Günü dönemine de rast gelecek şekilde, bugün var olan statükonun ilelebet devam edeceği hesaplarıyla yeni bir askerlik yasağını halkın önüne çıkarmışlardır. Geçtiğimiz hafta kamuoyuna sunulan askerlik yasa tasarısı egemenlerin kokuşmuş mentalitesini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Kendi çocuklarının kaçtığı, fakat emekçi halkın çocuklarının her türlü zorluğa, mahrumiyete, dayığa, baskıya ve teröre karşı gençliklerini heba ederek yaptığı askerlik görevini 12 bin sterline satılığa çıkararak kendi çocuklarının kaçaklığını yasallaştırmaya çalışıyorlar. Egemenler, acımasız sömürü, zamlar, ganimetçilik, yağmacılık, gaspçılık, kumar, fuhuş, karapara, kaçakçılık, partizanlık, ihale ve iskân mafiyalığı, militarist baskı ve terörden oluşan kokuşmuş sömürge rejimlerinin temelini emekçinin canı, kanı ve gençliği ile kurmaktadır ve korumaya çalışmaktadırlar.

Gerek Türkiye'de, gerekse K. Kıbrıs'ta halk çürümüş devletin içi kofyapısını acı çekerek, yaşayarak görmüştür, görmektedir. Bu düzenin değişmesi gerektiğini görmüştür. Bu değişim kapitalistlerin sömürü devletin yıkılması, yerle bir edilmesi ile mümkündür. Aksi takdirde yaşanan bunca acı hep boşa gidecek ve yeni acılar yaşanacaktır.

Kıbrıs'a barış emperyalist-kapitalist düzenin yıkılması ile gelecektir. Savaş Kıbrıslı Türklerle Rumlar arasında değildir. Savaş Kıbrıs halkı ile emperyalist sistem ve bu sistemin Ada'daki Türk ordusu, Yunan ordusu, İngiliz ordusu, BM güçleri, Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum komprador burjuvalarından oluşan unsurları arasındadır. Kıbrıs'a barış Kıbrıs halkının bu düşmanlarına karşı zafer kazanıp onları Ada'dan defettiği zaman gelecektir.

DEPREM

TC DEVLETİNİ SALLADI

(1. SAYFADAN DEVAM)

milletinin canını kurtarmak için ancak kılını kıpırdatmıştır. Elinden gelen bir şey de yoktur, çünkü hiçbir hazırlığı yoktur. Öylesi işlere, can kurtarma işlerine harcayacak para ve imkanı yoktur bu askerlerin.

Deprem felaketini önleyemiyoruz. Ama sonuçlarının böylesine barbarca olmasını, böylesine büyük can kayıplarına yol açmasını önleyebiliriz. Bu zor görevi başarmak için yapılması gereken birincil iş bugün Türkiye'yi yönettiğini iddia eden, ama ülkeyi halk için değil ülke içindeki ve dışındaki bir avuç bencil ve çıkarıcı kesim için yöneten hükümetleri devirmek, işçileri iktidara getirmektir. Bu görev başarılmamış her bir tabii afet, yol açmaması gereken miktarda kayıplara yol açacaktır. Tüm burjuva dünyanın tarihi ve tüm Türkiye tarihi bu basit olguyu ispatlamaktadır. Bu basit olgu tüm Türkiye işçi ve köylülerinin bilincine kazınmalı, bu basit olgu onlar karafından kavranmalı ve onlara siyasi faaliyetlerinde yol göstermelidir.

Ya devrim, ya işçilerin iktidarı, ya da işte böylesi gereksiz ölümler, ezalar, cefalar.

Başka alternatif yoktur. Başka bir alternatif olduğunu söyleyenler, devrim talebinin tekrarlanması günün afet sorunlarından kaçınmayı, cefa çeken halkın acil yardımdan kaçınmayı gören ve gösterenler yalan söylüyorlar. Türkiye halkının en acil ihtiyacı, böylesi problemlerle ve sonuçlarıyla boğuşmaktan kurtulmasının en acil yolu devrim yapmaktan geçer, burjuvazinin iktidarlarını devirmekten geçer. Bugün Türkiye halkının yardımına giderken tümümüzün kafasında olması gereken olgu, onlara anlatmanın yolunu bulmamız gereken olgu bu basit olgudur.

ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZU İLE BU KUPONU ALTTAKİ ADRESE GÖNDERİN

YILLIK ABONE TUTARI : KIBRIS: 2,500,000 TL - TÜRKİYE: 3,000,000 TL - AVRUPA: 10 PAUND

ADINIZ, SOYADINIZ:.....

ADRESİNİZ:.....

Banka hesabı: Kıbrıs Türk Öğretmenler Kooperatif Tasaruf Bankası
Hesap No: C 03443 -
Güzelyurt

Adres:
KIVILCIM YAYINCILIK
Bekiroğlu İşhanı, No: 1, MÜFTÜ ZİYAİ SOKAK
LEFKOŞA (Mersin 10 - Türkiye)

TÜRK, YUNAN VE
KIBRIS
EMEKÇİLERİ
BİRLEŞİNİZ!

TÜRKİYE'DE DEPREMİN ÖĞRETTİKLERİ

Türkiye'de deprem oldu, birçok insan göçük ev altında kaldı ve öldü. Şimdi o çok insansever görünen burjuva baylar ve burjuva gazeteler tutmuş mütahitlerin kafalarını

istiyorlar. Niye böyle yapıyorlar anlaşılmaz bir şey. Kapitalizm kar etmeyi öğretmiyor mu? Kar etmek için her şeyi mübah görmüyor mu? Sadece mütahitler mi beş kuruş

kar için insan canına kıyan kapitalistler? Silah tüccarlarına ne oldu? Onlardan silah almak için milyarlar harcayan (ve bu arada rüşvetlerle cebini şişiren) generallere ne oldu? Kar için insanları işten atan ve onları açlıklara, hastalıklara, intiharlara sürükleyen kapitalistlere ne oldu? Orlar katil değil de sadece mütahitler niye katil oluyormuş? Daha doğrusu, bu mütahitler katil olduklarına göre bu tiplerin katillliği niye konu edilmiyor? İnsanlar açlıktan ölürken bazı kapitalistler yiyecekleri toprağa gömüyor, bazı kapitalist devletler çiftçilere yiyecek üretmemeleri için para veriyor. Bunlar katil değil mi? Bunlar da katilse niye bugüne kadar tüm bunlara katil demiyen bay burjuva yazarlarımız tutmuş yüksek sesle mütahitlerin katillliği üzerine dem vuruyorlar?

Mütahitler katildir. Bu doğru bir tespittir. Deprem bölgesi olduğunu gayet iyi bildikleri yerlerde depreme dayanıklı inşaat yapmadıkları için bu mütahitler katildir. Gel gelelim bunların katillliği ile yukarıda bazı örneklerini verdiğimiz katillikler arasında zerre kadar fark yoktur. Kapitalizm katillerin yönetimidir. Beş kuruş kar için anasını satmaya hazır adamların yönetimidir. İşte bugüne kadar yavaş yavaş sürdürdükleri katliam bu deprem felaketinde birden bire, deyim yerindeyse devrimci bir tarzda ortaya çıktı. İşte o zaman da bizim burjuva yazarlar tüm kapitalist sistemin bir cinayet sistemi, insanlık dışı bir sistem olduğunu gizlemek için kendi aralarından birilerini, mütahitleri kendi davaları için, kapitalizmin canı yüzünü gizlemek için harcamaya yöneldiler. Pek o kadar harcayacaklarını da sanmayın. Şimdilik ortalığı yatıştırmak için laflar ediliyor. Eğer işçiler ve yoksul halk direnmez ve işin üstüne gitmezse yakında bizzat o yıkılan binatları inşa eden mütahitlere o binaların yenilerini yaptırırlar. Ne de olsa birbirlerinin yoldaşdırlar.

Sonra iş sadece mütaahit sorunu mu? Çöken binaların bazıları bizzat o binalarda yaşayan ahali tarafından yapılmış binalardır. Yoksul ahali kafasını sokacak bir bina yapmaya çalışıyor, yapıyor ve içine giriyor. Deprem olduğunda da o binalar kafalarına çöküyor. Bunun nedeni nedir? Kapitalist düzendir. Kapitalizm varsa yoksulluk vardır. Yoksulluk varsa işte ahali kafasını sokacak bir yer arar ve bu amaçla gücü fazlasına yetmediği içinde depremlerde yıkılacak binalar inşa eder. Bu binaların altında kalıp ölenlerin katilleri kim? Mütaahitler değil tabii ki, ama insanları yoksulluğa mahkum eden kapitalist düzen ve bir bütün olarak kapitalistler sınıfı, bir bütün olarak onların burjuva devleti.

Budepremden çıkarılacak birinci ders kapitalist düzenin değişmesi gerekliliğidir. Bu düzen tıpkı bir depremin yaptığı yapılarak yerle bir edilmelidir. Devrimci bir tarzda değiştirilmelidir.

Bu depremden çıkarılacak ikinci bir ders de devrimcilerin güçsüzlükleri olgusudur. Devrimciler böylesi afetlerle karşılaştıklarında o insancıl yönlerine esir oluyorlar ve deprem feleketzelerine yardıma koşuyorlar. İyi güzel ve yapılmalı ama onlara gerçekten yardım etmek isteyen devrimci onlara böylesi felaketlerle ancak birlikte örgütlenmiş toplumların, yani bunun simgesi olarak devletin çare bulabileceğini ve burjuva devletin böylesi felaketleri hem yarattığını hem de çare bulmadığını öğretmek, onlara acı gerçeği, pek insancıl gözükme de ısrarla anlatmaktır. Onlarla birlikte, ama onların sarmamız mümkün olmayan yaralarını sarma adına değil, onlara gerçekleri anlatma adına. Bunda üzülecek çok şey vardır. Koskoca anavatanımızı, Sovyetler Birliğini yitirdik. Orada milyonlarca insanımız telef oldu. Tabii ki acımız büyüktür. Ama ağlayıp sızlamakla, insancıl duygulara esir olmakla bu sorunları çözemeyiz. Acılarımız içinde devrimin gerekliliğini anlatarak, öğretmek ve o amaçla örgütleyerek acılarımızı dindirebiliriz. Acısını başka türlü dindirmeye çalışanlar daha yeni ve daha çok acılara zemin hazırlamaktan başka birşey yapmıyorlar.

Türkiye halkına yardıma.

Elimizden geldigince aç karınları doyurmalı, evsiz insanlara çadır kurmalıyız. Ama esas görevimiz bu işleri yaparken onları örgütlemek, onları bu düzeni değiştirmeye hazırlamaktır. Ancak bu şekilde sürekli acı çekmekten kurtulabiliriz.

düşününce

Dr. Armağan Karal DESEM

CEHALET VE FELAKET

Önce Kosova savaşının yarattığı gerilim, sonra Merve'nin türbanı, sonra Apo'nun yakalanışı üzerine iyice gerilen Türkiye'yi, şimdi de deprem sarstı.. Felaketler zinciri, halkalarını koyup koyup gidiyor... Türkiye'deki deprem felaketi bir anda ülkemizdeki tüm gündemi de değiştirdi..

Yaklaşık bir haftadır, felaketin ortaya çıkardığı acı gerçekler, gerek yazılı gerekse görsel basında enine boyuna tartışılmaktadır..

Bu acı gerçeklerden ders alınması gerekir..

Bu işi "Allah"a bağlayıp, "kader" deyip geçenler var.. Ne var ki, her başına gelen felaketten Tanrı'yı sorumlu tutan zavallılar yanında bir de, insani ve bilimsel verilerden kaçarak olayı şarlatanca, dalkavuklukla ve çokbilmişlik cehaletiyle kendi istedikleri yöne çekerek, hatta istismar ederek, böyle bir insanlık faciasından bile

çıkarmaya da kişisel prestij sağlamaya çalışanlar var..

Türkiye'de de, burada da...

Her zamanki gibi, cehalet felakete, felaket de insanlık suçuna alet edilmeye çalışılıyor...

Felaketin açtığı maddi, manevi yaralar çok büyük..

Umarım, Türkiye, bu deprem felaketinin ardından hızlı bir yeni yapılanma içerisine girer, çürümüşlüğü, cehalete ve çağdışı siyasi eğilimlere artık izin vermez.. Biraz zaman ister bu da tabii..

Doğal felaketlerin ötekilerden farkı, sonuçta suçlayacak kimseyi bulamayışımızdır...

Ancak Türkiye'deki bu felaketin ardından, suçlanmadık kimse bırakılmamıştır, haklı olarak..

T.C.basını bizzat, halk da dahil, mühendisinden mimarına, siyasetçisinden

işçisine kadar herkesi yermiş, suçlamış, yıkılanın "ahlak" olduğunu da dile getirmiştir..

Bu suçlamalar yerli mi yersiz mi, doğru mu değil mi olayını geçiyoruz..

Bence önemli olan, böyle bir deprem faciasında bile, suçlanacak hedef bulunabilmesidir....

Bir de, yazarların bazı gerçekleri -doğruları tam olarak ve zamanında yazmaktan kaçınmaları bir gelenek halindedir Türkiye'de..

Devletin haksız uygulamalarına pek bu kadar saldırılmaz, doğal afetler dışındaki zamanlarda.. Hep eksik hep sınırlıdır doğrular..

Depremden daha birkaç gün önce Türkiye'nin hatırı sayılır aydınlarından bilinen Atilla İlhan bile, TV ekranında "Türkiye çok güçlü bir devlettir, bakınız, Kıbrıs'tan çıkarabildiler mi Türkiye'yi? Çıkaramadılar, çıkaramazlar da" diye buyurmuştu marifetmiş gibi.. Uluslararası hukuk, viz gelir, tırıs gider onlara.. ama ceremesini de halklar öder canıyla... Aydın olmak bu mudur?

Oysa en son suçlanacak yerde olmalıdır devlet bu durumlarda..

Çağdaş normları yakalayabilen ülkelerden bahsediyorum..

Devletin halk için var olduğu ülkelerden yani..

Doğal felaket, adı üstünde, doğaldır da sonuçları bunca vahim olmamalıdır... çağdaş ise...

Devlet, vatandaşını koruyucu her türlü önlemi baştan alır.. ama..

Türkiye'de devlet o kadar derindir ki, vatandaşa ulaşabilmesini bırakın, kendine ulaşan vatandaş bile dipsiz kuyu gibi içine

çekmektedir... boğmaktadır..

Ancak iş yaygaraya, palavraya gelince, "büyüklik ve

asalet" atakları megalomani şeklinde vahim boyutlarda kendini göstermektedir..

Yetmiş milyonluk bir ülkenin Sağlık Bakanı, nasıl olur da dıştan gelen yardımları istemez, reddeder?

Bırakın nasıl olurun, buna hakkı var mıdır?

Ölen insanlara yetişemediği yetmezmiş gibi, onlar adına yardım almayı da reddetme cüretini gösterebilir mi?

Türkiye'deki "ahlak yıkıntısı" konusunda Necati Doğru'nun dün (22.08.1999) Sabah gazetesinde yazdıklarına katılmamak olası değildir..

Ama Türk aydını ya da basını, bunu deprem olmadan da

görebilmeli, yazabilmeliydi.. Neden hep geç kalınıyor?

Çünkü, deprem felaketi nedeniyle ortaya çıkan rezalet, yeni bir durum değildir..

Ahlak da aynı ahlakıdır, insan malzemesi de siyasetçi niteliği de, devletçarkının nasıl dödüğü de..

Depremden önceki ahlakın aynısı yani...

Deprem felaketi, masum insanları bir gece

yataklarında uyurken ölümle burun buruna

getirmiştir... Onbinlerce insan kaybedilmiştir..

Bu, deprem kuşağında bulunan herhangi bir ülkede de olsa belki çok fazla birşey değişmezdi diyelim hadi..

Çok şey değişirdi de..

Türkiye'de en değişik olanı, halkın kendi yaşam

biçimini henüz kendi iradesiyle bulamaması, kararlaştıramamasıdır...

Sorun buradadır... Demokrasinin yerleşmemiş olmasında..

Dayatmalarla, korkuyla, yalan, tehdit ve kabadayılıkla, eşkiyalık ve hırsızlıkla bir halkın geleceği nokta bu değil midir?

Tüm bunların altında da cehalet yatmaktadır..

Çağdaş olamamanın sıkıntılarını çekmektedir Türkiye halkı..

Olup bitenler, büyük acılara boğmuştur insanlığı..

"Ruslar benim milletimden iyi çıktı" diye haykıran bir kadın var şu anda

ekranda.. "Bu kadar insafsızlık olmaz, bu saatten sonra bizimkiler niye geldiler, insanlık bu mu, roportaj için, göstermelik olsun diye mi geldiler?" diye isyan ediyor

NTV ekranında..

Ancak, biz bile taa buralardan birçok sivil örgütün gösterdiği özveriye duyduk, hayran kaldık.. Özellikle de AKUT adındaki, Üniversite öğrencilerinden oluşan

gönüllü örgüt, durmadan int.vasıtasıyla yardım için dünyaya haykırıp durdu, bizzat deprem bölgesine

gidip yardım etti..

Daha nice sivil örgütler gibi..

Türkiye, elbette bunu da atlatacak...

Deprem kuşağı üzerinde oturduğunu bilen ve buna karşı alınması gereken önlemleri alabilen bir ülke

olarak...

Ne zaman mı?

Doğrusu bunu ben de merak eder dururum hep..

Çünkü çağdaş ülke olmanın yolu, yerleşik toplum özelliklerini içine sindirmiş olmaktan geçer...

Yüzyılını bile tamamlamamış göçebe bir toplumun yarattığı T.C.'ne fazla yüklenmek haksızlık olur ama,

biraz gayret olsa!

Çağdaş ülke olma yolunda biraz emeklemeye olsun başlasa!

Bakınız o zaman çağdaş dünya daha ne kadar çok ilgilenir Türkiye'yle..

Aksi halde deprem olmasa da, cehalet her zaman felakete gebe kalacaktır..

Hiç olmazsa, Türk "aydını" kendini bundan kurtarabilmelidir önce..

27.08.1999

Dr.Armağan Karal Desem

HALK BENİ İSTEMEDİKTEN SONRA... NE İŞİM VAR CUMHURBAŞKANLIĞI'NDA?

Direkte bir adam vardı, sonra aşağıya indi..
Ne yaptığını umursamadım önce..ama sonra?
İnanamadım..
Baktıııııı, baktıııııı, bir daha gene baktım..
Gözlerim bu iklim değişikliğinde bana oyun mu
oynuyordu?
Malum güneş tutulmaları, zelzeleler falan...olur
olur..
T.C. basını iyice isyan içinde, haykırıp duruyor
"yukarıdakilere"..
Verip veritiriyorlar özellikle o, kanı "halis" Osmanlı
Durmuş'una..
Osmanlı sevdasına kapılınca durmak var mı?
Yok oysa..
Adamın adı da tam uygun işte..
Niye istifa edecekmiş ki?
Daha dünkü bugünkü bakan?
"Dinazor"dedikleri kişilerden başlamalı önce işe..
Sonra Osman Durmuş da durur, durmazsa
durdurulur..
Ama nerdee....
Önce sıradakiler buyursun lütfen!
Örneğin, Demirel'den başlansın..
Nasıl, "altı çürük"...imış!
Ya üstü?
Sonra Ecevit, sonra yaş haddini aşanlar..
"Yeter artık çekilin başımızdan işe yaramazlar sizi!"
desinler..
Bunu da halk söylemeli, T.C.halkı tabii..
Bana mı kaldı, Türkiye'nin dinazorlarını ayıklamak?
Beni Kıbrıs'ın Kuzeyindekiler ilgilendirir
öncelikle...

Türk halkı inim inim iniyor enkaz altında..
Daha üç gün geçmeden başladı T.C. Hükümeti
artistliğe hemen..
"Türk'ün Türkten başka dostu yok"diyenler nerde?
Ya da müslüman?
Depremde ilk yardıma koşanlar, ne Türk'tüler, ne de
müslüman, anımsatırım..
Hepsi de daha birkaç hafta önce "kafir, Türk
düşmanları"ydılar!
Öyle miymiş, sahiden de?
Köprüyü geçene kadar, bu teşekkürler az da olsa,
isteksizce de olsa, esirgenmemeye çalışılıyor
bugünlerde..
Hele şu deprem felaketinin acısını çekmeyenlere biraz
süre veriniz..
Nasıl da kükrecekler gene aslanlar gibi, görürsünüz..
Aha buraya yazıyorum..söylemedi demeyin.
Siz siz olun, atın başınızdan işe yaramazları..

Neyse..
Gelelim bizim direğe..
Adam direktten indi inmesine de, o ne öyle?
Direkte bir gece lambası var, görseniz, pırl pırl
parlıyor... yepyeni..
Ne zerafet, ne güzellik o öyle?
Hipnoterapi bile beni bu kadar etkileyemezdi..
"Yahu duydun mu?" diyen eşimin sesiyle irkilmesem, o
güzelim manzaraya
doymaz, akşama kadar bakar dururdum..
"Bu ne ?" diye soruverdim dayanamayıp..
Eşim, "görmüyor musun? gece lambası" dedi..
Ben de kuyruklu yıldız sanmamıştım ya, tabii gece
lambasıydı!
Da..
Oniki yıla yakındır, bu evi bilirim..
Bildim bileli, zifiri karanlıktır sokaklar burada..
geceleri..
Ne kadar yazıp çizdik,bağırıp çağırdıysak, faydasını
değil, zararını gördük..Nasıl gördük?

Geçen yerel seçimlerde, bize nispet olsa gerek,
U.B.P.'li Belediye başkanımız, tüm sokakları
aydınlatacağına, kalktı, bizim komşu sokaktaki tek
bir evin önündeki direğe, gece lambası koydurttu..
Yirmiden fazla ev var, sadece bir tanesine..neden mi?
Seçimlerde sadece o direktte resmi asılıydı
Namsoy'un..
Herhalde ondan!
Yoksa,yıllardır biz de ödüyoruz kuzu kuzu olmayan
aydınlığın aydınlatma parasını..
Sadece bu yıl isyan edip ödemedik..
"Verilmeyen hizmetin karşılığını ödemeyeceğiz
artık"dedik..
Ve ödemediğimiz için de Belediye'den bize
mahkemeye verileceğimizi bildirildi..
Biz hazır "davalara"alışmışken, ve mahkeme gününü
beklerken..
Şu Belediye'nin işine bakın!
Kalktı, bizim evin tam da önüne dikiverdi lambayı,
ötekiler gibi..
Eh, ben buna şaşmayıp da ne yapayım?
Gerçi daha gece olmadı, yandığını da görmedim
ama..
Az kaldı, bu akşam göreceğiz, yanacak yanacak..
Seçimler var yakında..
Kim demiş, Eroğlu Cumhurbaşkanlığı'na aday olmaz
diye..
Olur,olur, bal gibi de olur işte..
Seçilir mi, seçilemez mi, onu bilemem, halkım bile
bilemez..
Hem zaten ben de Cumhurbaşkanı adayı olacağım bu
kez..
Bakalım aday olmakla, Cumhurbaşkanı seçilmek aynı
şey mi?
Aynı şey olsaydı, ne Türkiye'deki "dinazorlar"
kalırdı ne de bizdeki..
Vatandaş olmak gene de en iyisi galiba..
Bunca insan, yüzüme tükürecek? Yok canım, eksik
olsun!
Halk beni istemedikten sonra!

AÇIK FİNANS PAZARI VE TÜRKİYE'Yİ BEKLEYEN SONUÇLAR

"Asya Kaplanları"nın başına gelenler iyi biliniyor. Herşeyleriyle emperyalist dünya sistemine göbekten bağımlı oldukları için açık finans pazarını kabullenmek zorunda kalan bu ülkelerde ortaya çıkan kriz in bir sonucu, mesela Endonezya, Güney Kore ve Tayland'daki işsizliğin 5 milyondan 18 milyona sıçramasıdır.

Açık finans pazarı demek büyük sermayenin, yani emperyalist metropollerdeki sermayenin istediği ülkeye, istediği mallara istediği zamanda girebilmesi ve istediği zamanda oralardan geri çekilebilmesi demektir. Bunun geri veya "gelişmekte olan ülkeler" için sonuçları yabancı sermaye ülkeye aktığında malların değeri değişmezken fiyatlarının artması oluyor. Bu arada yabancı sermaye istediği vurgunu vuruyor. Sonradan aniden geri çekildiğinde hem malların fiyatlarında aşırı bir düşüş hemde o ülkenin parasının fiyatında aşırı bir düşüş ortaya çıkıyor. Kriz. Bu tabii ki istediği yere gitme imkanına sahip yabancı sermaye olmayacaktır. O fiyatlar iyice düştüğünde ve işine geldiği oranda geri gelebilir. Ama o ülkede kalmak zorunda olan sermaye, küçük sermayedarların sermayesinde hapi yutmuş, ülkenin birikiminin büyük kısmı cepten çıkmıştır.

İşte son tahkim yasasıyla Türkiye'de bunun zemini iyice hazırlandı. Önümüzdeki dönem Türkiye'ye para akma dönemi olabilir. Olabilir diyoruz, çünkü bunun garantisi yoktur. Dünya çapındaki planlara uygunsa akar, yoksa akmaz. Aynı sonuçlar yavaş yavaş elde edilir. Diyelim ki aktı. Sonuç. Sonuç bugünden bellidir. Uzak Asya'ya bak geleceğini gör.

Bu geleceği görmesine rağmen Türk burjuvazisi, çok Hristiyan düşmanı Müslüman türünden tutunuz, çok Türklük seven faşist türü üzerinden çok sosyal demokrat ve açık emperyalist sistem yardakçısı büyük sermaye türlerine kadar, niye tüm bu sermayedarlar el ele verip böylesi bir sonun hazırlığını meclisten geçirdiler?

Bunların tümünün içinde yaşamak zorunda oldukları sistem emperyalist-kapitalist dünya sistemidir. Bu sistemin önder güçleri tamı tamına emperyalist metropoller, esas olarak Amerika ve İngiltere mali sermayesidir. Bunların kurdukları ve yönettikleri sistemin tek alternatifi de sosyalist sistemdir. Tüm türleriyle burjuvalar bu basit olguyu iyi biliyorlar. Az biraz direnmeye kalkanların başlarına gelenleri de iyi biliyorlar. Dolayısıyla en iyisi bugüne kadar olduğu gibi bu günden sonrada önderlerinin suyunda gitmektir. Böylece her ne kadar ülke büyük bir kazık yiyeceksede, bunlarda bu kazıktan biraz faydalanacaklardır. Başka alternatifleri de yoktur. Ya önder güçleriyle birlikte tüm ülkeye ve o çok lafazanlığın ettikleri milletlerine kazık atacaklardır, ya da bu diyardan gideceklerdir. Hem sonra, şu veya bu kesim direnmeye kalkışsa, ülkede gözü aç ve beş kuruş için geçtim milletini ve ülkesini satmaktan anasını bile satmaya hazır o kadar aşağılık burjuva güçler varki. O yapacağına ben yapayım. Nasılsa yapılacak bu.

Bugüne kadar yaptıklarınız yeter. Daha fazlasına izin yok diyecek güçler ortaya çıkmadıkça olacak budur. Bunu diyecek güçte bir parti olarak örgütlenmiş işçi sınıfından başkası olamaz.

ŞU LONDRA'NIN HALİNE BAK

Londra'nın işçilerinin 1.1 milyonu (%30.6) finans ve şirket hizmeti sektöründe; 760 000'i (%22) Dağıtım, otel ve lokanta sektöründe; 520 000'i (%15) sağlık ve eğitim sektöründe; 440 000'i (%12.5) yerel ve milli devlet memurluğunda; 290 000'i (%8.1) sanayi üretimi sektöründe. Geriye kalan %11.8'in %4.8'ide işsiz.

Demek ki Londra'da geriye kalan kesimin tümünde üreten sektöre koysak işgücünün ancak %20'si üretmekte. Bunlara sağlık ve eğitim gibi toplumun ihtiyacı olan sektörlerde çalışanları da katsak, işgücünün ancak %35'i topluma yararlı işlerle iştigal etmekte, üretim için gerekli işlerle iştigal etmekte. Gel gelelim işte bu Londra'da kişi başına düşen yıllık milli hasıla Büyük Britanya ortalamasından %23 yüksek ve tüm ülkenin yıllık milli hasılasının %20'sine tekabül ediyor.

Üretim hiçbirşeydir, finans herşeydir diye herhalde buna deniyor. Londra tüm ülkenin ve tüm dünyanın kanını emerek milli hasıla üretme yeri haline gelmiştir.

MICROSOFT VE KOMPÜTER SANAYİ

Bu sıralarda hisse senedi borsalarında anlaşılabilir gelişmeler yaşanıyor. Microsoft ve benzeri kompüter dalında iş yapan yeni şirketlerin hisse senedi fiyatları almış başını gidiyor.

Mesela, Microsoft, Cisco Systems ve Intel'in (her üçüde yeni kompüter şirketleri) toplam satış gelirleri 49.2 milyar dolar. Bu, Eski kompüter şirketlerinden en büyüğü olan IBM'in satış gelirlerinin sadece %60'ı. Fakat bu üç şirketin toplam pazar değeri 761.6 milyar dolar, yani IBM'in pazar değerinin 3.5 misli.

Eskiden şirketler ne kadar büyük ise, ve dolayısıyla satışları ne kadar büyük ise

pazar değerleride o kadar büyük olurdu. Şimdi ise dünyanın en büyük şirketleri, en çok satış yapan şirketleri, mesela General Motors, Ford gibileri, hatta petrol şirketleri pazar değeri açısından bu yeni kompüter şirketleri tarafından sollarlanmış durumdadır.

Bu olguyu Robert Heller, kompüter ticaretine bağlıyor. Yeni şirketler web sayfası açıyorlar ve onun üzerinden ticarete başlıyorlar. Bunlar işi o kadar ilerlettiler ki, bilhassada taşarınlaştırmayı o kadar geliştirdiler ki kendileri ticaret şirketi olmaktan aynı zamanda, taşeron şirketler üzerinden, üretime de el attılar. Tabii ki bu şirketler yeni olduklarından ve web, internet

üzerinden alım-satım ve taşeronlar üzerinden üretim yaptıklarından, bunların büyük bürokrasisi-hiyararşisi ve dolayısıyla büyük sermaye yatırımı ihtiyaçları yok ve yeni şartlara uyup hızlı değişim gösterebiliyorlar. Dahası internet üzerinden ticaret sayesinde eski büyük şirketlerin dağıtım ağlarının değeri sıfırlanıyor. Bu olgunun en bariz örneği daha dün kadar dünyanın en büyük kitap satıcısı olan Barnes ve Noble'in Amazon.com adlı internet üzerinden satış yapan şirket tarafından sollarılması, yani geçilmesidir.

Robert Heller'in bu tespiti çok doğru bir tespittir. Hakikaten web sayfaları üzerinden, internet üzerinden alıp/satan, bu arada işi dünyanın dört bir tarafındaki taşeron şirketler üzerinden çok ucuz maliyetli üretimcilikde taşıyabilen şirketler, sermayenin ve malların serbest dolaşımı sayesinde belirli üstünlükler elde etmekte, sermayesinin düşüklüğü sayesinde daha yüksek kar oranları elde edebilmekte, dolayısıyla yatırımın hisselerini kapıştıkları şirketlere dönüşmektedirler.

Ama burada bazı problemler vardır.

Mesela Microsoft'un toplam hisse senedi değeri 500 milyar dolar tutuyor. Bu şirketin yıllık karı ise 5 milyar civarında. Yani bu şirket tüm karını hissedarlarına dağıtsa hissedarların hisselerinin değeri üzerinden elde edecekleri kar oranı sadece %1 olacaktır. Yani kar oranı aşırı derecede düşüktür. En kötüsünden bir eski tekel bile bundan daha fazla kar oranı sağlar, en az yüzde 10, genellikle yüzde 20 civarında. Ama, Microsoft'un bu düşük kar oranına onun hisse senetlerinin son iki yılda %400 arttığını, yani 4 misline çıktığını eklersek, burada amacın kardan pay değil, hisse senedinin fiyatının artışından kar elde etmek olduğu ve bu sayede senede %200 kar elde edildiği görülür. Eğer hisse senetlerinin fiyatlarında bu büyük artış olmasaydı, hisse senetleri eski fiyatlarında kalsaydı Microsoft'un kar oranı yüzde 200 civarında olacaktı. Buda aşırı yüksek kardan. Tekelci kapitalizmin kar dürtüsüne uygun bir orandır, maksimum kar dürtüsüne uygun bir orandır.

Bu olguyu Robert Haller'in yukarıda değindiğimiz tespitiyle izah etmek mümkün değildir. Robert Haller'in değindiği olgu geçerlidir ama Microsoft'un ve daha pek çok şirketin durumunu izah etmez. Bunun pek çok nedeni var. En önemlisi ama bu şirketlerin tekel konumlarıdır. Yatırımcılar bu tekele oynamaktadırlar. Bu tekel konumunun getireceği tatlı karlara oynamaktadırlar. Bu süreç içinde de tekel karına el koymaktadırlar, ama burada işler, Microsoft olayındada görüldüğü gibi tehlikeli yerlere varmaktadır. Hiçbir hisse senedi sahibi yüzde bir getirisi olan bir hisse senedini elinde tutmaz. Yani yakında Microsoft'un hisse senedi fiyatları düşecektir. Eğer bu düşüş gerçekleşmezse, bunun tek nedeni olarak geriye spkülasyon kalacaktır. Microsoft hisse senetlerini spekülasyon olarak arttırmaya devam etmek ve elde edilen kar oranının bu şekilde yüksek tutmak. Bu oyun ne kadar sürer bilinmez, ama o kadarda çok süremez. Bir yerde, bir zaman tükenir ve hisse senetleri fiyatları en az yüzde 10 kar getirecek oranlara düşer. Ama bu bile Microsoft gibi şirketlerin tekel konumları sayesinde ne kadar çok aşırı kar oranı sağladıkları olayını gizliyoruz. İki sene içinde yüzde 400 kar edilmiştir. Bundan sonraki yüzde 10-20 düşüşler kardan zarardır. O kadarda olur.

NE DEPREM NE DE KAPİTALİZM KADER DEĞİLDİR

Değerli Evrensel çalışanları, okurları ve sizlerin şahsında tüm Türkiye emekçilerine;

Geçtiğimiz Salı sabahı sarsıntı ve yıkımla başlayan, o günden bu yana TC burjuvazisinin ve onun hükümetinin beceriksizlik, vurdumduymazlık ve basiretsizliğiyle süren kötü koşulların üstesinden geleceğinize olan inancımızı belirtmek istiyoruz. Vermekte olduğunuz insanca yaşam mücadelenizde yanınızda olduğumuzu, ve yapabileceğimizin azamısını yapmaya hazır olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Yaşanan felaket, Demirel'in dediği gibi "Allah'ın takdiri" değil, ülkenizi ve halkı kıskacı altına alan 'susurlukçu', kapkaççı, rantçı bir avuç insanın elinde oyuncak haline gelmiş burjuva devletin, doğa kanunlarını hiçe sayan, üç kuruş için değil halkını anasını bile satmaya hazır zihniyetin ürünüdür.

Depremzedelere yardım etmek, el uzatmak tabii ki tüm dünya emekçilerinin görevidir. Bunu layıkıyla yapmaya çalıştıklarını gözlemlemek bizleri bir nebze dahi olsa ferahlatmıştır. Ama esas yapılması gereken, böylesi felaketlerin bir daha bu boyutlarda yaşanmaması için bu felaketin esas sorumlusu olan bu sistemden kurtulmak olmalıdır. Öyle bir sistem ki, birinci derecede deprem kuşağı üzerinde 8-9 katlı apartmanlar dikilmesine, 'MIT' ile, 'Kontrgerilla'sıyla övünürken, "bir Türk dünyaya bedeldir" sözünü hergün küçücük çocukların beyinlerine kazırken, deprem kurtarma ekibi (hiç deprem yaşamayan ülkeler bile düşünüp tedbir alırken) oluşturmaya düşünmemiş... Daha fazla saymamıza gerek yok sanırsınız... Her şey gözlerinizin önünde cereyan ediyor, yaşıyorsunuz...

Aslında, depremde yıkılan sadece Marmara Bölgesi değil, aynı zamanda, ve her şeyden önce, bir avuç azınlığın temsilcisi ve koruyucusu olan 'VAHŞİ KAPİTALİZM'dir.

Bu olgu kavranmadığı ve buna karşı mücadele edilmediği sürece depremlerde, savaşlarda, yargısız infazlarda ve hatta trafikte daha çok canlar vermemiz kaçınılmaz olacaktır.

İnsanlık onuru buna mücadele etmemeli ve etmeyecektir.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

Londra Mektubu

S. Akça

VAH ZAVALLI

İngiliz emperyalistlerinin uzak doğudaki başarılarının son örneğini Brunay'da görmekteyiz.

Brunay 1945'de İngiliz kolonisi pozisyonundan "kendini yöneten" pozisyonuna geçiriliyor. 1950'de Brunay'da petrol bulunuyor. 1967'de şimdiki Sultan, 29. Sultan olarak başa geçiyor. 1984'de, yani petrol fiyatlarındaki artıştan 10 yıl sonra Brunay "bağımsız" oluyor.

Şu İngiliz hükümeti ve de İngiliz petrol şirketleri nede millî haklara saygılı tipler ama değil mi?

Bu arada birkaç nokta: Brunay Malezya'nın parçası olan bir adanın küçük bir parçasına verilen ad. Nufusu az. 1984'de "bağımsız" hale gelip Birleşmiş Milletlerin bir üyesi ilan edilmese Malezya onu yiyip bitirir ve petrol dolarları ve relatif olarak fazla nüfusu vb. sayesinde "gereğinden fazla güçlü" hale gelebilirdi. 1987'de Brunay Sultanı Dünyanın en zengin kişisiydi. Demek ki bu bağımsızlığın ardında da bir İngiliz emperyalist tilkililiği yatmaktaydı. Tabii ki Brunay Sultanı şu bizim Erbakan ve tüm Müslüman bağımsızlıkçı şfayilerimizin gayet iyi bildikleri gibi Müslüman bir kişiydi, Sultanlık da Müslüman bir ülke.

Hani Batılılar Müslümanları sevmeydi? Müslüman çocuk oldu mu nede sevilir, ona bağımsızlık bile veriliyor. Ona dünyanın en zengin kişisi olma hakkı bile veriliyor. İngiliz vermiş. Verir. Erbakan'a bile verir. Baksanıza Türkiye'de bir seçilme hakkı için hem Erbakan hemde Partisi koskoca ülkeyi Ecevit ve Generallerle birlikte Batılı zenginlere satılığa çıkarmakta zerre kadar tereddüt etmediler. Hani ikide bir

deriz ya: Bunların tümünün de Allahı yeşil Dolarlardır diye. Aynen ondan. Brunay Sultanıda onlardan, hemde en alasından.

Eh, herşeyin bir zamanı var: şimdilerde zaman bu çok zengin uşaklara, bu çok zengin dangalaklara onların zenginliklerinin İngilizler (ve Amerikalılar) istediği kadar sürbileceğini göstermeye geldi. Brunay Sultanı Dünyanın en zengini olmaktan borçlarını ödeyebilmek için İngiltere'deki mallarını satan kişisi olmaya zorlandı.

Bizim petrol zengini tüm müslümanlar şimdi bu pozisyonlarda. Irak açlıktan kırılıyor. İran kendi kendini yiyip barbarlıkla işgal ediyor. İran'la Irak'ın birbirini yediklerini unuttuk. Libya, 'izin verseler de petrol satıp mal alabilsek' diyor. Endonezya açlıktan kırılıyor. Malezyanın cıbası karardı.

Palavraya karnımız tok sayın Müslüman kapitalistler, sayın müslüman burjuva kuruntuları. Emperyalist sistemde yer bulmak zorundasınız. Bu sistem izin verdiği oranda "gelişir", "zenginleşir" ve böbürlenirsiniz. Onun ağa babalarının izni bittiğinde, onun ağa babaları size başka görevler biçtiğinde, mesela size halkınızı açlıktan kırma görevi verdiğinde işte sizde o görevi tıpkı Amerikanın Pentagon'unda yetişmiş generaller gibi, tıpkı Amerika ve Avrupayla ticarete bağımlı büyük burjuva baylar gibi, tıpkı onlar gibi o görevi üstlenirsiniz.

Zavallı Brunay Sultanının elinde 3.12 milyar sterlin kalmış.

Vah vah üzüldük.

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

6

EVRENSEL BASIM YAYIN Semih HİÇYILMAZ

silahlı yardımlar yapmak zorunluluğu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir biçimi ve niteliği vardır."

Dünyanın sayılı petrol ve finans tekellerinden Rockefeller, dünyanın neresinde olursa olsun, sermayenin egemenliğine karşı gelişebilecek en ufak demokratik hareketleri, reformları daha başlangıcında boğmayı önermektedir. Bunun için yapılacak silahlı müdahalenin kural ve yöntem tanımayan özel bir biçiminden bahsetmektedir. Rockefeller. Burada önerilerin, FM 31-15 Amerikan Talimnamesi'ne "adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş, olayları tahrik, misilleme ve rehinenlerin alıkonması, kundakçılık, sabataj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, santaj" olarak geçtiğini görmüştük. Hangi ülkede olursa olsun sermayeye karşı gelişen işçi hareketleri, grevler, öğrenci gösterileri gibi eylemler ya da sermayenin denetiminin dışındaki örgütlenmeler, dernekler, sendikalar, partiler ama öldürerek ama işkenceyle, ama propaganda ve yalan haber yayarak patronlar için tehlike olmaktan çıkarılmalıdır.

Rockefeller'in önerdiklerini bütün büyük tekeller, dünyanın birçok yerinde harfiyen uygulamaktadır. Shell'in Nijerya'da, British Petrol (BP)'ün Kolombiya'da giriştiği kıyımlar, ITT'nin Şili Darbesi'nde üstlendiği rol, önerilenlerin pratiğe geçirilmesine birkaç örnektir yalnızca.

Bu örnekler üzerinde durmadan önce Rockefeller'i biraz tanımakta yarar var. Rockefeller, petrolün devlerinden ve ABD'nin ilk tröstü olan Standart Oil Company'in kurucusudur. Rakip petrol şirketlerini her yolu deneyerek satın alarak ya da yok ederek ortadan kaldırmasıyla nam saldı. Başvurduğu yöntemler, saldırgan politikası, sık sık Amerikan kamuoyunun gündemini meşgul etti. John Davison Rockefeller'in oğlu John Davison Jr. da babasının yolundan yürüyerek Rockefeller imparatorluğunu güçlendirmek için her şeyi yaptı. Örgütlü işçi eylemlerine karşı mafyayı da kullanarak babasını izledi. Rockefeller Grubu'nun denetimindeki şirket sendikalarını kurdurarak sendikalaşmayı denetim altına aldı. Bu sendikalar, patrona değil de işçiye karşı sert ve mafyavari tutumlarıyla ünlendi.

Savaşın sonra Birleşmiş Milletler Merkezi'nin inşası için toprak bağışında bulunarak BM Merkezi'nin kendi topraklarında yapılmasını sağladı. Nelson Rockefeller, petrol şirketlerindeki çalışmalarının yanı sıra politikaya atılarak 1940'da Dışişleri Bakanlığı Koordinatörü, 1944'te Dışişleri Bakan Yardımcılığı, 1950'de Truman'ın başkanlığı döneminde Uluslararası Kalkınma Danışma Kurulu Başkanı oldu. 1958'den 1973'e kadar New York Valiliği'ne seçilen Nelson Rockefeller, 1974'te Amerikan Başkanı Ford'un yardımcılığına getirildi.

Rockefeller'ler sanat ve eğitime de el attı. New York'taki Lincoln Sahne Sanatları Merkezi, Riverside Modern Sanat Müzesi'ni kurdular. Tıpkı bizdeki Eczacıbaşı gibi kültürel faaliyetlere giriştiler. Rockefeller Üniversitesi adı altında bir özel üniversite kurarak öğrencilerine seçkin bir eğitim verdiler. Burada da akla Koç Üniversitesi'nin faaliyetleri geliyor. Rockefeller her yıl dünyanın değişik ülkelerinden birçok kişiye özel burslar verdi. Onları eğitti. Rockefeller Vakfı'nın başkanlığını yapan John Foster Dulles ve Dean Rusk sonradan Dışişleri Bakanı olmuştu. Dulles daha önce CIA Başkanı'ydı. DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit de Rockefeller Vakfı'nca Türkiye'den seçilerek ABD'de eğitim görenlerin arasında bulunmaktadır.

Petrol tekelleri ölüm saçıyor

Rockefeller'in sermayenin egemenliğine ters düşen gelişimlere karşı özel bir savaş sürdürülmesi önerisi yıllar sonra da petrol şirketleri tarafından yerine getiriliyordu, hem de harfiyen. Bunun iki tipik örneği, Shell ve BP tekelleri.

Shell'in petrol arama faaliyetleri sırasında ormanları kesmesine, zehirli atıklarla toprakları ve suları mahvetmesine Nijerya'da tepkiler yükselmeye başlamıştı. İnsanların köle gibi çalıştırılıp yeraltı kaynaklarının yağmalanmasına karşı ülkenin aydınları, sendikacıları,

halkı protestolar düzenliyordu. Ama petrol tekellerinin soygun ve sömürüsü her ne pahasına sürdürülmeliydi. Önce Nijeryalı Yazar-Tiyatrocu Ket Saro Wiwa ve on arkadaşı tutuklanıyor, göstermelik ve acele bir mahkemenin sonra idam ediliyordu. Shell'i protesto gösterisi düzenleyen Ogoni halkının mitingine Seyyar Polis Gücü adlı özel tim mensupları ateş açıyor ve 80 kişinin ölümüne yol açan bir katliam düzenliyordu.

Kolombiya'da petrol çıkaran BP de Shell'i aratmamaktadır. Kolombiya hükümeti ile petrol tekelleri arasında imzalanan anlaşmaya göre, özel timin masrafları BP tarafından ödenmektedir. Özel tim, uyuşturucu kaçakçılığında organ ticaretine kadar her türlü pis işi yaparken, BP'nin petrol arama çalışmalarının korumasını da üstlenmektedir. Ölüm Mangaları adı da verilen özel timin her yıl onbinlerce insanı öldürdüğü bilinmektedir.

Shell'in Diyarbakır'daki petrol arama faaliyetlerinde, atıklarının yıllardır içme suyunu zehirlediğinin açığa çıkması üzerine tepkiler yükselmiş, imzalar toplanmış, protesto yürüyüşü yapılmıştı. Shell'in Diyarbakır'dan defolması için kitle örgütleri, sendikalar seslerini yükseltiyordu. Ama sonraki süreçte Diyarbakır'da birçok sendika ve kitle örgütü yöneticisinin özel tim tarafından gözaltına alınmasında, Shell'e karşı sürdürülen bu kampanyanın da etkisi olduğu ortadadır.

Sermayenin dünyanın en ücra köşelerini bile yağmalamasındaki tek yöntem asma ve öldürme değildi elbette. Bunlar gerek görüldüğü zaman başvurulacak yöntemlerdi. Yine Rockefeller'in ABD Başkanı Eisenhower'a yazdığı bir başka raporda da şunlar yer alıyordu:

"ABD ile işbirliğine hazır yerli işadamlarına yardım artırılması ve böylece bu işadamlarının ilgili ülke ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etkinliklerinin artması sağlanmalıdır."

İşte tam da yukarıdaki öneriye benzer bir biçimde savaş sonrasında ekonomik yardım planı adı altında bir plan yürürlüğe konulur. Planın adı Avrupa Kalkınma Programı'dır ama zamanın ABD Dışişleri Bakanı Marshall tarafından formüle edildiği için Marshall Planı adıyla anılmaktadır. Buna göre savaşın sosyalizmin kârlı çıkması ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde de sosyalizmin etkisinin yayılabileceği gerekçesiyle Amerika, bu ülkelerde sermayenin kesin hakimiyetini sağlamayı ve güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Temmuz 1947'de 16 Avrupa ülkesinin katılımıyla Marshall başkanlığında bir plan hazırlanır, ABD Kongresi'nde onaylanır ve 1948'de yürürlüğe girer. Türkiye de, savaşın direkt zarar görmemekle beraber, amaç savaşın yaralarını sarmak olmadığından 4 Temmuz 1948'de Ankara'da imzalanan anlaşma çerçevesinde 1948-1952 yılları arasında 351 milyon 700 bin dolar 'yardım' alır. 1949'dan sonra, Avrupa için düşünülen bu plan dünyanın her tarafındaki ülkeleri kapsayacak şekilde genişletilir.

19 Aralık 1947'de ABD Ulusal Güvenlik Konseyi'nde sosyalizme ve sosyalist ülkelere karşı önlemler tartışılmış ve soğuk savaş döneminin yürütülmesinde yapılacak olanlar gündeme alınmıştır.

1947, CIA'nın kuruluş tarihidir. 1948'den itibaren dünyanın pek çok ülkesinde antikomünist örgütler kurulur, var olanlarla ilişkiye geçilir. 1949'da NATO kurulur. Sosyalizme karşı, savaş sonrasında tüm hazırlıkları büyük bir hızla sürdürülmektedir.

Amerika'nın ekonomik yardımlarını denetleyen ve yönlendiren kuruluşların başında Amerikan Kalkınma Teşkilatı (AID) gelmektedir. AID, ekonomik örgüt kisvesi altında faaliyet gösteren bir CIA örgütlenmesidir.

Türkiye'ye yapılan Marshall yardımını da denetleyen AID yani CIA'dır.

1950 yılında aralarında AID'in de bulunduğu iştirakçilerle birlikte Türkiye Sınai Kalkınma Bankası (TSKB) kurulmuştur. TSKB verdiği kredileri yapılan anlaşmalar çerçevesinde serbest bırakmaktadır. TSKB'nin kurucuları arasında, AID'den başka Yapı Kredi Bankası, İş Bankası, Osmanlı Bankası, Selanik Bankası, T. Ticaret Bankası, Akbank, Banka Komarçiyale, Banka Di Roma, Holantse Bank Uni, Türkiye İmar Bankası, İstanbul Ticaret Borsası, Mensucat Santral ve İstanbul Sanayi Odası da bulunmaktadır.

AID, TSKB'ye 1967'ye kadar 22.5 milyon dolar fon sağlarken, bu fonlar 1986 yılında 881.2 milyon dolara çıkmıştır.

Türkiye'de sermayenin parlayan yıldızlarının yükselişi de bu döneme denk düşmektedir. Ana sloganın 'her mahalleye bir milyoner' olarak formüle edildiği sermaye aktarımı, her mahallede olmasa da ülkede milyonerlerin ötesinde multi milyonerlerin doğmasını sağlamaktadır. Gerçi bu servetin sırrı Vehbi Koç'ta olduğu gibi Ankara'nın daracık sokaklarında mahalle bakkallığından başlayarak, Sabancı'da olduğu gibi Adana'nın köylerinde sırta çuval traktörlerden dökülen pamuk artıklarını toplayarak çalışmanın, sebatın, azmin zaferi olarak anlatılsa da, sihirli değnek Amerika'nın elindedir.

TSKB'nin ilk yönetim kurulu üyelerinden biri Vehbi

"ABD ile işbirliğine hazır yerli işadamlarına yardım artırılması ve böylece bu işadamlarının ilgili ülke ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etkinliklerinin artması sağlanmalıdır."

Koç'tur. Sabancıların en büyük fabrikalarından Bossa, TSKB'nin kredileriyle kurulmuştur. Nejat Eczacıbaşı'ya, TSKB'dan aldığı destekten sonra Allah "Yürü ya kulum" demiştir.

TSKB, inşaat sektöründe STFA'nın elinden tutmuştur. STFA da, Türkiye'deki NATO binalarının hemen hemen tamamının inşaa görevini üstlenmiştir.

12 Mart darbesini başarıyla gerçekleştiren Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, emekli olduktan sonra TSKB Yönetim Kurulu Üyeliği ile mükafatlandırılmıştır.

Darbe sonrası ödüllendirmenin bir başka örneği de 27 Mayıs'ta yaşanmıştır. Darbeden hemen sonra Eisenhower duyduğu memnuniyeti belirtiyor ve ardından 3 Temmuz 1960'da 1 milyar lira para yardımı Türkiye'ye, aktarılıyordu.

AID'in bu yakın ilgisi halen de sürmeye devam etmektedir. 1989 yılında ABD Büyükelçisi Abromowitz ile TOBB Başkanı Ali Coşkun arasında imzalanan anlaşmaya göre AID ile Türkiye'deki sektör örgütlerinin işbirliği sürecektir. AID'den bahsederken Ali Coşkun, "Bu uzman kuruluşun bilgi birikiminden yararlanacağız" demektedir.

AID, öte yandan da sendikal alana yakın ilgi göstermektedir. Kuruluşundan sonra Türk-İş'e önemli miktarlarda para yardımı yapan AID, çeşitli vakıflar ve örgütler aracılığıyla da faaliyetlerini sürdürmektedir. AFLI, AIFLD, AFL-CIO, bunlardan bazılarıdır.

Amerikan emperyalizmi, CIA örgütleyiciliğinde AID ve iştirakleri vasıtasıyla ekonomiden sendikal faaliyete kadar her alana el atmaktadır. 1947'de ABD Ulusal Güvenlik Konseyi'nde savaş sonrası dönemin önlemlerinin

(devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

tartışılmasının ardından 1948 Mayıs'ında dünyanın her tarafında antikomünist savaş sürdürerek sürekli bir örgütlenmeye gidilmesi için George Kennan görevlendirilmiştir.

George Kennan bu alandaki uzman isimlerden biriydi. 1925'te Disişleri kadrosunda göreve başlamasından itibaren sürekli Sovyetler Birliği'nin çevresindeki ülkelerdeki elçiliklerde görev yapıyordu. 1933'te Moskova Büyükelçiliği'nde görev yaptı. 1947'de Disişleri Bakanlığı'nda politika saptamakla görevli bir kurulun başkanlığına getirildi. Sosyalizmin etkisinin görüldüğü her ülkede ABD'nin baskı uygulaması gerektiğini savundu. Şiddet ve baskıyı temel alan, Sovyetler Birliği'ni Çevreleme Politikası adı altında örgütlenmeler önerdi.

Kennan, savunduğu görüşler ışığında verilen görevi en iyi şekilde yerine getirebilmek için kolları sıvadı. Önce SPG (Special Procedurs Group) ardından da Politik Koordinasyon Şubesi kurulur. Bu örgütler Kennan'ın formüle ettiği görüşler doğrultusunda dünyanın her yerinde antikomünist faaliyete hız verir. Bu örgütler aynı zamanda ileride oluşturulacak kontrgerillanın nüvesidir de.

CIA, bu tip örgütlenmelere Avrupa'da hız verir. Avrupa'daki örgütlenme Almanya merkezli olarak sürdürülmektedir ve antikomünist dinamiğe sahip, eski Nazilere büyük iş düşmektedir. Amerika bir yandan kamuoyu yaratabilmek amacıyla savaş suçlusu vs. diyerek bazı Nazileri mahkeme önüne çıkarmakta ama öte yandan, esas olarak bunlarla işbirliğine özel bir önem vermektedir. Savaş suçlusu Nazilerin büyük bir kısmının ya Amerika'da ya da Amerika'nın önemli etkinliğinin olduğu Güney Amerika ülkelerinde 'saklandıklarını' düşünürsek, bırakın CIA'nın bilgisi dışında olmayı, CIA'nın göz yumması ve işbirliği sürdürmesinin kesin olduğu da bir gerçektir.

Nazi Generali Gehlen ve CIA

General Gehlen, Sovyetler Birliği'ndeki Nazi istihbaratının şefiydi. 1945 yılında, elindeki arşivlerle birlikte ABD'ye teslim oldu ve General Bradley ordusunun istihbarat şefi Orgeneral Luther Sibert'le götürüldü. Gehlen, Sibert'in isteğiyle 129 sayfalık bir rapor yazdı. Daha sonra, 'Amerikan himayesinde SSCB'ye karşı istihbarat çalışması yapmak için gizli bir örgüt oluşturma' fikrini geliştirdi.

Gehlen, en üst düzey ABD'li askeri yetkililerle görüştürüldü ve Sovyet yetkililer onun ve Schellenberg'in; kendilerine iade edilmesi gereken bu iki savaş suçlusunun nerede olduğunu sorduklarında, ABD, 'bu konuda bir bilgisi olmadığı' yanıtını verdi. Gehlen, 22 Ağustos 1945'te gizlice ABD'ye götürüldü.

Gehlen, Allen Dulles gibi ABD istihbaratının liderleriyle görüştü ve sonunda bir anlaşmaya varıldı: Gehlen'in casusluk örgütü SSCB'deki faaliyetlerine 'özerk' bir biçimde devam edeceği ve 'Amerikan istihbaratıyla bağlantı, ABD'li yetkililerce sağlanacaktı. Ayrıca, Gehlen Örgütü, 'sadece Sovyetler Birliği ve komünist bloğun uydu ülkeleriyle ilgili istihbarat toplamakla uğraşacak'tı.

9 Temmuz 1946'da, Gehlen, Nazi casusluk örgütünün ABD önderliği altında yeniden diriltmek için Almanya'ya gitti. Onlarca üst düzey Gestapo ve SS yetkilisini topladı ve onlara sahte kimlikler verdi.

Savaşın sonunda eski Nazilerin izinin tespit edilmesinde büyük payı olan eski ABD İstihbarat Görevlisi John Loftus, binlerce Ukraynalı, Hırvat ve Macar faşistin 'rakip' bir istihbarat teşkilatı tarafından ABD'ye sokulduğunu anlatır. Lottus, bu konuda "Yapılan bir tahmine göre, 2. Dünya Savaşı sonrasında 10 bin kadar Nazi savaş suçlusu ABD'ye girmiştir," diyor.

ABD'nin soğuk savaşı başlattığı 1947 yılından itibaren, bu 'eski' Naziler, antikomünist propagandada önemli rol oynadılar. Bu nedenle, ABD emperyalizminin Nazi yayılmacılığının doğrudan devamı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

1949'da NATO'nun kuruluşuyla birlikte Avrupa'daki bu örgütlenmelerin koordinasyonu da NATO bünyesine katılmıştır. Belçika'da NATO karargâhında oluşturulan merkez, ACC (Allied Coordination Comitee) adını taşımaktadır.

NATO'ya dahil tüm ülkelerde faaliyet gösteren bu örgütler her ülkede farklı farklı adlarla anılmaktadır.

Türkiye'deki kontrgerillayı iyi tanıyabilmek için istihbarat örgütlerinin gelişimine, kısaca da olsa göz

atmakta yarar bulunmaktadır. Bu kısa tarihi en yetkili ağızlardan biri olan Mehmet Eymür'ün kendisinden dinleyelim. Eymür "Analiz" adlı kitabında şöyle anlatıyor:

"Eskiden Milli Emniyet Hizmetleri Reisliği olan Teşkilat'ın bugünkü gibi kanunî bir statüsü yoktu. Genç Cumhuriyette MAH (Milli Amele Hizmet) olarak başlayan ve halen MİT olarak süren Teşkilat'ın hikâyesi şöyleydi.

Bugünkü MİT'in ilk temeli İstiklal Harbi sırasında atılmıştı. O tarihte kurulan Mustafa Muğlalı komutasındaki Askeri Polis Teşkilatı, istihbarat ve karşı koyma görevleri ile de vazifeli idi. Teşkilatı Mahsusa, bütün imkânsızlıklarına rağmen İstiklal Harbi sırasında Anadolu'da büyük hizmetler vermiş, harbin sonunda bu görev Genelkurmay Haber Alma Şubesi'ne devredilmişti.

Cumhuriyetin ilanından sonra, 1926'nın başlarında, Atatürk, Genelkurmay'da yapılan bir toplantıda 'Bu böyle olmaz, muassır devletlerde olduğu gibi biz de modern bir istihbarat teşekkülü kurmak mecburiyetindeyiz' emrini verdi.

O tarihlerde General Naci Eldeniz, başında bulunduğu bir heyetle Avrupa'da Türk ordusuna öğretmenlik yapacak subayların tespiti ile görevliydi. Ona istihbarat teşkilatı kurulması için uzman bir kimsenin bulunması talimatı verildi.

Naci Paşa hemen, 1912 ile 1919 yılları arasında ve harp boyunca Alman Genelkurmay Başkanlığı Askeri İstihbarat Hizmeti'nin başkanlığını yapan ve bu teşkilatı yeniden

"Elaziz'de bir bomba tayyare filosu bulundurulur, mühim vakalar yapan veya hükümetin tebligatına muhalefet eden aşiret köylerini müessir bir surette bombalamak, ziraat ve hayvanlarını imha etme ve rahatça ikametlerine mani olmak..."

organize eden General Oberst Walter Nikolai'yı buldu. Ve onu Türkiye'ye davet etti. Nikolai, teklif edilen görevi kabul ederek 1926 yılının başlarında göreve başladı.

Nikolai'ye İstanbul Yıldız'daki Harp Akademisi'nde yer tahsis edildi. Burada sivil ve asker şahısları eğitti. Daha sonra bu şahısları beraberinde Almanya'ya götürerek pratik eğitim yapmalarını sağladı.

Eğitim gören personelin Türkiye'ye dönmesi ile birlikte 5 Ocak 1927 tarihinde, o zamanki Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak'ın yazılı çok gizli emri ile merkezi Ankara'da ve şubeleri de İstanbul, (İzmir, Adana, Diyarbakır ve Kars'ta olmak üzere Milli Amele Hizmet Teşkilatı kuruldu...

1965'e kadar şeklen, İçişleri Bakanlığı'na bağlı gözüken MAH esasında, kanuni olmayan ve gizli çalışan bir kuruluş olduğu için bu bağlantının pratikte bir önemi yoktu...

Seyh Sait İsyanı, Kızıl Lazistan çalışmaları, Kürtlerle Ermenilerin müşterek Hoybun ve Kürt Teali Cemiyeti faaliyetleri, 'Gizli Komünist Partisi faaliyetleri, Hilafetçi ve Saltanatçıların faaliyetleri, Hatay meselesi, Çiçero olayı MAH'ın uğraş konuları arasındaydı.

1927'de Alman generalin eğitimi ile işe başlayan MAH, Türkiye'nin NATO'ya katılmasından sonra 1955 yılından itibaren Amerikan eğitimine ve dolayısıyla Amerikan sistemine döndü.

1953 yılında Genelkurmay İstihbarat Başkanlığı'ndan Teşkilat'ın başına getirilen Albay Behçet Türkmen, Kurmay Yarbay Fuat Doğu'nun da dahil olduğu bazı kurmay yarbayları Teşkilat'a aldı. Altı kişilik bu çekirdek kadroyu eğitim görmek üzere Amerika'ya gönderdi. Daha sonra bu heyet, Türkiye'ye dönüp Amerikalılar ile birlikte İstanbul'da Emirgân'da açılan okulda MAH personelini eğitmeye başladı. Bir süre okulun başöğretmenliğini yapan Kur. Yrb. Fuat Doğu, daha sonra İstanbul Merkez Şefliği Operasyon Muavini'liğine atandı.

MAH, 1965 yılında 644 Sayılı MİT Kanunu ile Milli

İstihbarat Teşkilatı adı altında legal bir kuruluş haline geldi. MAH, MİT'in ana bir birimi olarak hayatini devam ettirdi...

644 sayılı kanunla MİT Müsteşarı başkanlığında Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu (MİKK) da kurulmuştu. Üyeleri Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri veya Yardımcısı, MAH Başkanı, Gnkur İstihbaratı Başkanı veya yardımcısı, Bakanlık görevlileri idi."

Eymür'ün anlatımında da açıkça görüldüğü gibi Türkiye'deki istihbarat örgütleri önce Alman Nazileri, sonrasında da CIA tarafından örgütlenen, eğitilen, geliştirilen örgütlerdi. Bu örgütlerin başındakiler ve çekirdek kadroları, Almanya'da, Amerika'da eğitiliyor pratik faaliyetlere sokuluyordu. İstihbarat teşkilatlarının ilk aşamasında, Askeri Polis Teşkilatı başında bulunan Mustafa Muğlalı ismi bu örgütlerin faaliyetleri hakkında aydınlatıcı da oluyor. 30 Temmuz 1943'te kurşuna dizilerek öldürülen 33 Kürt köylüsünün öldürülme emrini bizzat Orgeneral Mustafa Muğlalı'nın verdiği bilinmektedir. Kürtlere karşı girişilen kıyım hareketlerinde devletin gizli örgütleri her zaman aktif olarak görev yapmaktadır. Umumi müfettişlik kurumunun başına getirilen İbrahim Tali Bey'in 1930'da yazdığı rapor 1930'ları mı anlatmaktadır. 1996'ları mı? Devletin bugünkü Kürt politikasının 1930'da yazılan bir raporda aynen görülmesini okuyalım şimdi de: "Elaziz'de bir bomba tayyare filosu bulundurulur, mühim vakalar yapan veya hükümetin tebligatına muhalefet eden aşiret köylerini müessir bir surette bombalamak, ziraat ve hayvanlarını imha etme ve rahatça ikametlerine mani olmak..."

1990'larda da hükümetin politikasını desteklemeyen Yeşilyurt köylülerine dışkı yediriliyor, Varto'da köylülerin tüm hayvanları kurşuna diziliyor, samanları yakılıyor, Lice'de korucu olmayanların evleri yakılıyor, köylüler sıra dayalıdan geçiriliyordu.

Yine Eymür'ün anlatımlarında görüldüğü gibi 1965'e kadar MAH İçişleri Bakanlığı'na bağlı gözükebilecek bir sorundur. Mahkemeler, savcılar, hakimler ileride de örneklerini göreceğiniz gibi devletin ve bu örgütlerin hukuki olarak desteklenmesinden ve rahatlatılmasından öte bir anlam taşımamaktadır. Yani bu anlamıyla, Susurluk sonrası sürdürülen tartışmalarda belgelerin hukuki sağlamlığı vb. çerçevesi içerisinde sürdürülen tartışmaların da fazlaca bir anlamı bulunmamaktadır. Falan belgenin sahte veya gerçek olmasının, Çatlı'nın Emniyet Uzmanı belgesindeki imzayı Ağar'ın atıp atmamasının çok fazla bir şeyi değiştirmeyeceği ortadadır. Her gün devletin birçok biriminde bir yığın sahte evrak hazırlanmakta, gerçekler yok edilmektedir. Önemli olan bilgi ve belgelerin hukuki sağlamlığının ötesinde bu ilişkilerin varlığıdır. İçişleri Bakanlığı'na bağlılığının göstermelik olduğu, teşkilatın kanuni olmayan ve gizli çalışan bir örgüt olduğu müsteşarının ağızından anlatılan bir örgütün yasadışı faaliyetlerinin yasal belgelerle kanıtlanması düşünülemez elbette.

Gecenin bir saatinde bu örgütler tarafından bir düzen muhalifi, kafasına kurşun sıkılarak öldürülmektedir. Bunun ne belgesi olur, ne de resmi yazılı görev kâğıdı. Tetiği kimin çektiğinin, emri kimin verdiğinin ötesinde, devletin bu faaliyetlerinin varlığıdır önemli olan.

Mehmet Eymür'ün teşkilatın uğraş konuları içerisinde saydığı Seyh Sait İsyanı'dan, Gizli Komünist Partisi faaliyetlerinden anlaşılması gereken binlerce Kürt'ün öldürülmesi, evlerinin yakılması, sürgün edilmesi, Mustafa Suphi ve 14 arkadaşının öldürülmesi, 1951 tevfikatı, Samsaryan Han, iskenceler ve zulüm olmalıdır.

MAH'tan MİT'in bugününe kadar başına geçen müsteşarlara bakacak olursak bunlar içerisinde bir tek sivil vardır. Geri kalanların tamamı ordunun üst rütbeli subaylarıdır. Bu, MİT'i bir sivil istihbarat teşkilatı olarak sunanların aldatmacasını da ortaya koyan bir unsurdur. MİT, subaylar tarafından yönetilen, Başbakanlık'a bağlı gözüken ama MGK'nın denetimindeki bir örgüttür.

-SÜRECEK-

ROPÖRTAJ:

ÜLKEMİZDEN GÖÇMEN İŞÇİ PORTRERLERİ

KSG : Kıbrıs'a nereden geldiniz?

İK : Kahramanmaraş -Pazarcıktan.

KSG : Gelirken beklentileriniz nelerdi?

İK : Çoğu ararken azdan olduk misali. Biraz para kazanıp Pazarcık'ta kaset, kitap, kırtasiye ve kafeterya açmak için gelmişim. Fakat para kazanmak için yanlış yer seçmişim. Gerçi seçme kelimesi saçma, çünkü elini kolunu sallaya sallaya gidebileceğimiz başka bir yer yoktur.

KSG : Kıbrıs'ta iş koşullarınız ve ücretlerinizden bahsedermisiniz?

İK : Ekmek aslanın ağzında. TC ile pek bir farkı yok. Örgütsüzlük var. Taşeron sistemi ve sosyal haklardan yoksun, işten atılma korkusu, adadan kovulma korkusu her zaman içimizde. İçimizde diyorum çünkü geneldir bu korku.

KSG : Sendika, sigorta, 8 saatlik iş günü sizin için ne ifade eder?

İK : Taşeron sisteminde bizim için günlük işçiler nasıl sendikalaşacağını pek bilmediği gibi sendikaların da böyle bir çabaları yok. Elbette sendikalı, örgütlü güç haline gelmek güzeldir. Patronlar bizi o zaman istedikleri gibi kullanamazlardı. Emeginden başka birşeyleri olmayan bizlerin çalışamayacak duruma geldiğinde, geçinebileceğimiz kadar bir paranın verilmesidir sigorta. Bizim durumumuzda çalışanların sigorta diye bir durumları

yok. Zaten var olanların da artık emekli olacakları yok. Çünkü bu haklarımız ellerimizden mezara kadar alınıyor. Yatırılan sigorta primleri yanımıza "kar" kalıyor. 8 saatlik çalışma, sendikasız, sigortasız, işsizlik, taşeronluk v.s. sistemin içinde oldukça zordur... **Çalışma saatini 8 saate düşürmek için canlarımızı veren işçi atalarımıza ihanet ettiğimiz farkındayım.**

KSG : Kıbrıslı işçilerle bağımız var mı?

İK : Kıbrıslı emekçiler bana kızmaları ama, Kıbrıs'ta sanki işçi yokmuş gibi, veya herkes halinden memnunmuş gibi bir vurdumduymazlık var. Yani bağımız yok denebilir.

KSG : Ülkenize dönecek misiniz?

İK : Benim için hiç bir fark yoktur dönmek ile kalmak arasında. TC.de de aynı zor koşullarda yaşayacağım Kıbrıs'ta da.

KSG : Kıbrıs'ta kalıp sömürüye karşı mücadele etmek gerekir mi?

İK : Aslında sömürüye karşı mücadele etmek için Kıbrıs'ta kalacağım demek anlamsız olur. Bence nerede olursam olayım Emperyalizme karşı mücadele etme imkanım olur. Emperyalizmi ortadan kaldırıp yerine sosyalizmi getiririnden sömürü her zaman her yerde olabilir.

KSG : Sizin için en önemli 3 sorun nedir?

İK : Sorunlar çok daha fazladır ama sahsım açısından soruyorsanız zamanımın çoğu çalışmakla geçtiği için kitap ve gazete okumaya zaman bulamıyorum. TC'den veya başka ülkelerden gelen işçiler kimi belli noktalarda günlük gelecek için bekler, kimi de zaman zaman iş olursa çalışır. Fakat bir zaman sonra düzenli bir bulup çalışmaya başlayınca vergi dairesi Kıbrıs'a girdiği günden itibaren çalışmış gibi çalışma vergisi ister. Yani çalışma izni alacağı zaman.

KSG : Patronların sizlerle Kıbrıslı işçiler arasında ayırım yaptığına inanıyor musunuz?

İK : Kıbrıslı işçi çalıştığı zaman çalışma izni sorunu olmuyor. Öte yandan yabancı işçi çalıştırıldığında onun ürkek ve muhtaç olduğunu biliyor. Daha az ücret veriyor. Çalışma izni çıkaracağım diye avutuyor. Çalışma izni-bizim için önemlidir çünkü birçok kapı o olmadığında açılmıyor. Bunların dışında patronlar için işçi işçidir. Uyuğu önemli değildir.

KSG : TC'li patronlarla Kıbrıslı patronlar arasında bir fark var mı?

İK : Hiç bir fark yoktur. Dünyanın her yerinde aynıdır. Eğer biz işçiler örgütlenip haklarımıza sahip çıkmazsak ve yeni haklar kazanmazsak patronlar her yerde bizi köleleştirmeye devam edecek.

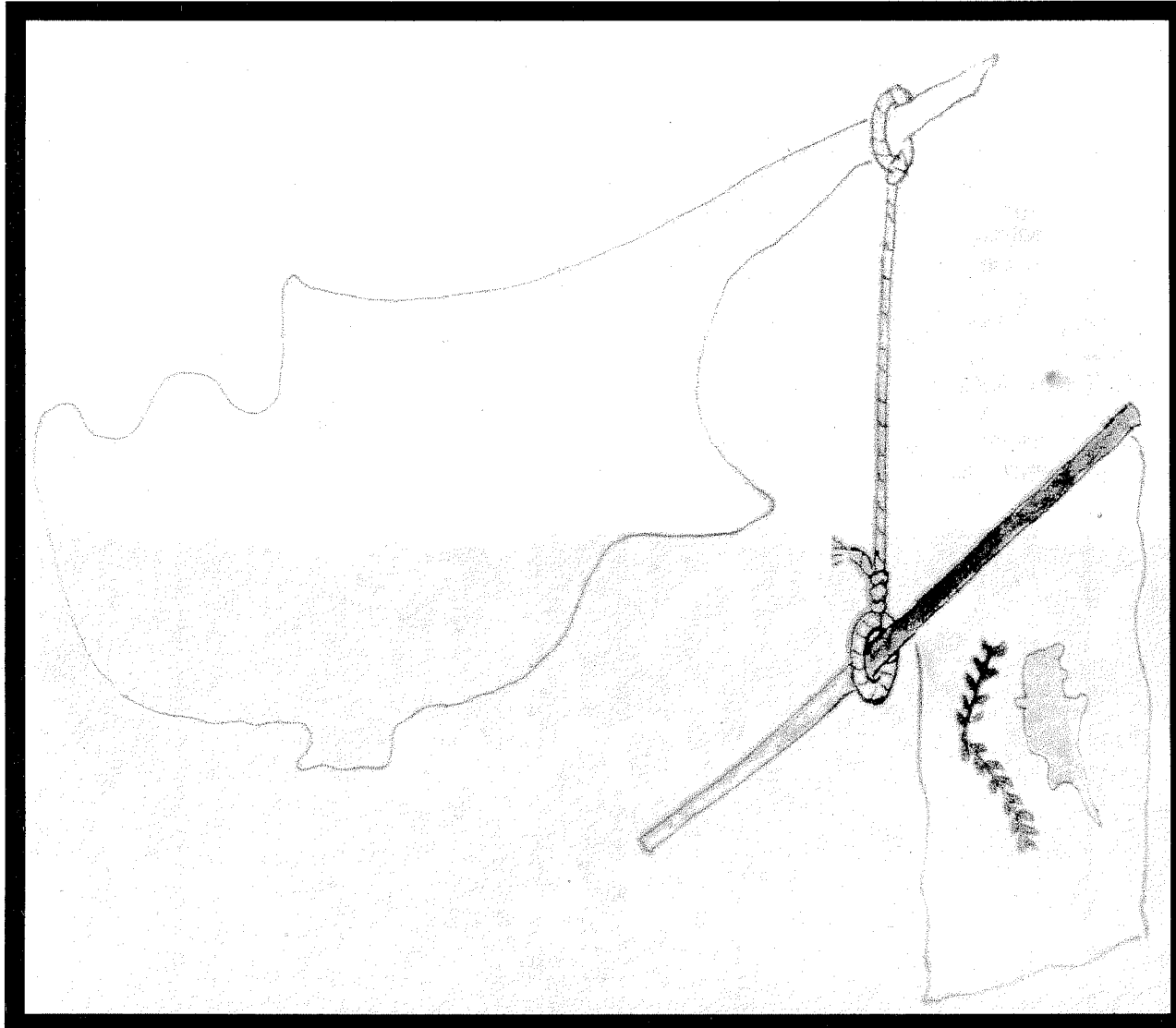
KSG : İşçi Sınıfı kardeşliğine inanıyor musunuz?

İK : Çıkarlarımız aynı madem. Dünyada bütün işçiler kardeşir.

LONDRA'DA KAMPANYA

'Avrupa - Denktas Davaları' olarak bilinen davanın uluslararası hukuk ve insan hakları açısından adaletsiz olduğunu savunan Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK-Londra Bürosu

kampanya çağrısında bulundu. İlgi duyan herkesi 17 Eylül akşamı toplantıya çağırarak KSG Londra Bürosu'nun yayınladığı çağrıyı aynen yayınlıyoruz:

SOSYALİST

gerçek

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

SOCIALIST TRUTH IN CYPRUS

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΥΛΙΚ ΣΤΙΣΙΑΣ ΓΑΖΕΤΕ
MONTHLY POLITICAL NEWSPAPER

Kıvılcım Yayıncılık (Spark Publications)

Kollektif Ortaklığı, Bekiroğlu İşhanı, No.1,

Müftü Ziyai Sokak, Lefkoşa, Mersin 10 Türkiye

Tel/Fax (Merkez) 0(392) 2282293

Güzelyurt 0 (392) 7144597

E-mail: onur@analiz.net

London Bureaux:

Box 15, 213 Camberwell Road, London SE5
0HG

Tel/Fax: 0171 703 3115

Değerli arkadaşlar,

Bildiğiniz gibi, Kıbrıs'ın tanınmış simalarından öğretmen ve yazar Arif Hasan Tahsin Sayın Denktas tarafından mahkemeye verildi.

Sayın Denktas, Arif Hasan Tahsin'in kaleme aldığı ve Avrupa'da yayınlanan yazısının art niyetli olduğunu ve yalan yaydığını ileri sürdü. Mahkeme duruşması Nisan-Haziran 1999 tarihleri arasında yer aldı. Mahkeme konu ile ilgili kararını 28 Eylül 1999 tarihinde açıklayacağını bildirdi.

Daha önce açıklandığı üzere, mahkeme açıkça Sayın Denktas'tan emirlerini alarak duruşmayı yürüttü. Dolayısı ile gerek Uluslararası Af Örgütüne, gerekse İnsan Hakları Takip örgütüne bu konuyu göndermek ve de kampanya düzenlemenin mutlaka gerekli olduğuna inanıyoruz.

Bu konuyla ilgili olarak 17 Eylül 1999 tarihinde, akşam saat 7.30'da Haggerston Community Centre, Haggerston Road, London E8 4JA'da bir toplantı düzenlenecektir.

Bu toplantıya ve kampanyaya katılmanız ve katkınız, aynı zamanda Kıbrıs'ta haksızlığa karşı bir katkınızdır da...

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek-Londra Bürosu
7 Eylül 1999

Geçmiş Zaman Olur Ki...

KIBRISLILARIN TÜRKİYE'DEKİ DEPREM FELAKETZEDELERİYLE DAYANIŞMASI

(Derleyen: A. An)

30 Nisan 1938 tarihli (Sayı:1160) Söz gazetesi, Anadolu'daki (Kırşehir) Deprem Felaketzedelerine Yardım için Kıbrıslı Türkler tarafından bir cemiyet kurulduğunu haber vermekte ve cemiyete katılan kuruluş temsilcilerini şöyle bildirmektedir:

"Lefkoşa Analar Kurumundan : Bn.Rasiha Zihni ile Bn.Ülviye Midhat, Lefkoşa Bayanlar Kulübünden: Bn.Ruhsan Arif, Bn.Akile Said ve Bn.Nezihe Esad, Lefkoşa Spor Kulübünden: Dr.Bay Tahsin Salih, Bay Nazım Ali, Bay Mustafa Veysi, Lefkoşa Kardeş Ocağından: Bay M.Fadıl Korkut ve Bay Ali Vahid, Lefkoşa Türk Kulübünden: Bay M.Lütfi ve Bay M.Şemi."

3 Mayıs tarihli Söz gazetesi, Leymosun Türklerinin Terakki Kulübünün teşebbüsüyle toplandığını ve felaketzedelere yardım amacıyla bir müsamere yapılacağını haber verirken, 5 Mayıs tarihli nüshasında da Baf'tan yazan Adnan Talet Taşer, Baf Türklerinin "Medrese"de toplantı yapıp felaketzedeler için bağış toplandığını duyurmaktaydı.

KİLİSENİN TAMİMİ

10 Mayıs 1938 tarihli (Sayı:1164) Söz gazetesinde yer alan "Kıbrıs Kilisesinin durumu bizi çok mütehassıs etmiştir" başlıklı haberde, Kıbrıs Başpiskobos vekilinin bir tamim yayımlayarak, Türkiye'deki deprem felaketzedeleri

için para toplanmasını emrettiği duyurulmakta ve Kıbrıs Türk fetva emaneti ile Evkaf murahhaslarından hiç bir ses çıkmayışı eleştirilmektedir.

Söz'ün Rumca Eleftheria gazetesinden iktibas ettiği Kıbrıs Başpiskobos vekili Sayın Gir. Leontios'un tamiminde şöyle denmekteydi:

"Sayın Başpiskobos vekili ve Baf Mitropolidi Gir. Leondios tarafından, Gumenoslara, Arhimandritlere, Eksarhoslara ve papaslar ile kilse idare heyetlerine hitaben bir tamim neşrederek, Türkiye'deki yer sarsıntıları felaketzedelerine ianede bulunulması için teşebbüste bulunmalarını emretmiştir.

Bu ianeler, kasabalarda ruhani yüksek memurlar tarafından, köylerde ise papaslar ve kilse idare heyetleri tarafından toplatılacaktır.

Manastırlar tarafından verilecek ianeler Başpiskobosluğa, kilselere birikecek ianeler de o kilselerin tabi oldukları kaza piskoboslarına götürülüp yatırılacaktır."

Söz gazetesi devamla şunları yazmaktaydı:

"Gönül ister ki Kıbrıs islam uleması, imamları, hatibleri ve müderrisleri, bu büyük felaket karşısında hiç olmazsa Rum Başpiskobos vekili kadar kendi içlerinde bir insanlık acısı duysunlar ve felakete düşenlere yardım etmek İslamiyetin emrettiği başlıca kaidelerden olduğunu herkese anlatsınlar.

Halbuki sükût ediyorlar ve bizi çok müşkül bir duruma sokuyorlar."

FUTBOL TAKIMLARININ YARDIMI

24 Mayıs 1938 tarihli Söz gazetesinde yer alan "Rum timlerinin değerli bir yardımı" başlıklı haberde şu bilgiler var:

"Larnakanın Bezoberikos takımı ile Lefkoşa'nın Trast timi arasında ötey gün Lefkoşada bir futbol maçı oynanmış ve bunun hasılatını Anadolu'da vuku bulan yer sarsıntıları felaketzedelerine ayırmışlardır. Maç 3-1 ile Bezoberikos timi lehinde sona ermiştir."

2 Haziran 1938 tarihli (Sayı:1174) Söz gazetesinde de "Aboel Kulübünün bir lütufkârlığı" başlıklı haberde şöyle denmekteydi:

"Rum Aboel Kulübü, önümüzdeki Cumartesi akşamı kendi binasında bir dans verecek ve bunun hasılatını Anadolu felaketzedelerine gönderecektir...Dans öğretmeni Gir.Reno'nun yakında Ksero'da Anadolu felaketzedeleri menfaatine bir dans vereceği haber alınmıştır."

Söz gazetesinin daha sonraki sayılarında da, halk tarafından yapılan para bağışlarının listeleri günlerce yayımlanmıştı.

E.K.İ.M. Kültür- Sanat- Üretim Merkezi Evrensel gazetesine mesaj gönderdi:

Evrensel gazetesi çalışanlarına;
Türkiye'de yaşanan deprem felaketi, kapitalist devlet anlayışının yozluğunu, çürümüşlüğü ve halka hiçbir şey veremeyeceğini bir kez daha fözler önüne sermiştir. Devlet destekçisi basın organları bile devletin aczini gizleyememişlerdir.

Türkiye halkına ve dünyaya deprem bölgesinde yaşananları tam ve doğru aktarmak için gösterdiğiniz çabaları ve çalışmalarınızı saygıyla takip ediyoruz.

Türkiye devletinin ve kurumlarının halka ve ülkeye ihanatını ve bugünkü sistemin çürümüşlüğü gözler önüne serdiğiniz için sizleri kutluyoruz ve Türkiye halkına başsağlığı diliyoruz.

Ayrıca; Emeğin Partisi çalışanlarına, deprem bölgesinde kurdukları çadır kentlerde yapılan yardımlarla, halkın yanında gerçek anlamda emekçilerin olduğunu göstermeleri ve kokuşmuş düzenin bekçilerinin engellemelerine rağmen mücadeleye devam etmelerini saygıyla karşılıyor ve bu onurlu davranışlarında yanlarında olduğumuzu bildiriyoruz.

Emeğin Partisi'ne deprem bölgesinde kaybettikleri üyelerinden dolayı başsağlığı diliyoruz.

E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi
KIBRIS
26 Ağustos 1999

Gazetemizin EMEP Ve Türkiye Emekçilerine Mesajı

Değerli EMEP Yönetici ve üyelerine;

Geçtiğimiz Salı sabahı sarsıntı ve yıkımla başlayan, o günden bu yana TC burjuvazisinin ve onun hükümetinin beceriksizlik, vurdumduymazlık ve basiretsizliğiyle süren kötü koşulların üstesinden geleceğinize olan inancımızı, depremde yitirdiğimiz parti üye ve sempatizanlarınız konusunda üzüntülerimizi iletmek istiyoruz.

Vermekte olduğunuz insanca yaşam mücadelenizde yanınızda olduğumuzu, ve yapabileceğimizin azamısını yapmaya hazır olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Yaşanan felaket, Demirel'in dediği gibi "Allah'ın takdiri" değil, ülkenizi ve halkı kısıkaç altına alan "susurlukçu", kapkaççı, rantçı bir avuç insanın elinde oyuncak haline gelmiş burjuva devletin, doğa kanunlarını hiçe sayan, üç kuruş için, değil halkını, anasını bile satmaya hazır zihniyetin ürünüdür.

Depremzedelere yardım etmek, el uzatmak tabii ki tüm dünya emekçilerinin görevidir. Bunu layıkıyla yapmaya çalıştıklarını gözlemlemek bizleri bir nebze dahi olsa ferahlatmıştır. Özellikle parti olarak EMEP'in "Çadır Kent"ler kurmuş olduğunu duymak, yapılacak yardımın burjuvazinin insafına bırakılmayıp bizzat emekçiler tarafından örgütlenişinin önemi açısından kanımızca emsal düzeyindedir.

Ama esas yapılması gerekenin, böylesi felaketlerin bir daha bu boyutlarda yaşanmaması için bu felaketin esas sorumlusu olan bu sistemden kurtulmak olduğuna inanıyoruz. Bu görüşümüzü sizlerin de paylaştığınıza inanıyoruz. Öyle bir sistem ki; birinci derecede deprem kuşağı üzerinde 8-9 katlı apartmanlar dikilmesine, 'MIT'yle, 'Kontrgerilla'sıyla övünürken, "bir Türk dünyaya bedeldir" sözünü hergün küçücük çocukların beyinlerine kazırken, deprem kurtarma ekibi (hiç deprem yaşamayan ülkeler bile düşünüp tedbir alırken) oluşturmayı düşünmemiş... Daha fazla saymamıza gerek yok sanırız... Her şey gözlerinizin önünde cereyan ediyor, yaşıyorsunuz...

Aslında, depremde yıkılan sadece Marmara Bölgesi değil, aynı zamanda, ve her şeyden önce, bir avuç azınlığın temsilcisi ve koruyucusu olan 'VAHŞİ KAPİTALİZM'dir.

Bu olgu kavranmadığı ve buna karşı mücadele edilmediği sürece depremlerde, savaşlarda, yargısız infazlarda ve hatta trafikte daha çok emekçi canlar vermemiz kaçınılmaz olacaktır.

İnsanlık onuru buna müsaade etmemeli ve etmeyecektir.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK
26 Ağustos 1999

**YAŞASIN
ENTERNASYONAL
DAYANIŞMA**

Toplumlardarası Temaslar Hangi Amaca Hizmet Etmeli?

H.Karlıdağ

Kıbrıs'ta yaşayan Rum ve Türk toplumları arasında, İngiliz sömürge yönetimi zamanından beri gözetilen bir husus var: İki toplumun işbirliği yaparak Kıbrıs'ın iç ve dış düşmanlarına karşı ortak davranmalarını engellemek.

1878'de ada yönetiminin Osmanlılardan İngilizlere geçmesi ardından oluşturulan Kavanin Meclisi'nde kurulan denge de, Rum oylarının Türk ve İngiliz oylarının toplamıyla eşitlenmesi şeklindeydi. Yani Rum ve Türk üyelerin birlikte davranabilecekleri düşünülemezdi. 1931'de Kıbrıslı Türk üye Necati Özkan'ın Kıbrıslı Rumlarla birlikte oy kullanması bütün dengeleri alt-üst ettiği için, Rumların milliyetçi bir başkaldırısı gerekçe gösterilerek, yasama meclisi kapatılmış ve 1960'a kadar Kavanin Meclisi seçimleri yenilenmemiştir.(1)

Kıbrıs Türk liderliğinin 1957 ve 1958 yılı içindeki çeşitli provokasyonlarla İngilizlerin taksim politikası doğrultusunda Rum-Türk çatışmasını körüklemesi, Rumların adanın Yunanistan'a bağlanması (enosis) talebinin İngiliz sömürge yönetimi tarafından savuşturulmasında etkili olmuş ve sonunda Kıbrıs'ın 1960'da sözümona bağımsızlığa kavuşması gerçekleştirilmişti. (2)

70:30 oranında Rum ve Türk katılımını getiren yeni Kıbrıs devletinin yapısı, Anayasanın bazı maddelerinin işleyememeziği veya işletilmesindeki isteksizlik yüzünden çok geçmeden tıkanmıştı. Cumhurbaşkanı Makarios'un sunduğu 13 maddelik değişiklik önerisinin Türkiye tarafından reddedilmesi, Aralık 1963 olaylarının patlak vermesiyle sonuçlanmış ve Kıbrıslı Türkler ortaklık yönetiminden "Geçici Merhale Planı" gereği vazgeçmişti. (3)

Emperyalizm, Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşıdır

Soğuk Savaşın en kızgın yıllarında ve stratejik Doğu Akdeniz bölgesinde yeni kurulmuş Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağlantısız bir dış politika güdmesini, NATO'nun bölgedeki çıkarlarına bir tehdit olarak gören İngiliz-Amerikan emperyalizmi de, bir an önce Kıbrıs Cumhuriyeti devletini ya enosis yoluyla ortadan kaldırmayı, ya da adayı iki NATO üyesi olan Yunanistan ve Türkiye arasında taksim ederek sorunu çözmeyi planlamaktaydı.

Adanın %3'lük bir kısmında oluşturulan Kıbrıs Türk yönetiminin egemen olduğu bölgelerde, 1964 ile 1967 yılları arasında kapalı bir baskı dönemi yaşanmasının ardından, 1968'de toplumlardarası görüşmelerin başlamasıyla birlikte, iki toplum arasında bir yumuşama dönemine geçilmişti. 1968'den 1974'e kadar, Türkler Rum bölgelerine girip çıkabilirken, Rumların Türk bölgelerine girip çıkmasına Türk yönetimi tarafından izin verilmemekteydi. Kıbrıslı Rumlar, Kıbrıs Cumhuriyeti devletine sahip çıkarak, onun nimetlerinden yararlanırken, Kıbrıslı Türkler de liderliklerinin politikası gereği, gün gele taksim planının hayata geçirilmesi uğruna, ayrılıkçı yapılarını sıkıca korumuşlardı. Zamanın BM Genel Sekreterinin Raporlarında bu konuda çok açık değerlendirmeler yer almaktadır.

Zayıflıklar, hatalar

Ne yazık ki bu dönemde, Rum-Türk dostluğu ve işbirliğinin geliştirilmesi için herhangi bir kalıcı çalışma yapılmamış ve tarafların hatalarını saptama yolunda sağlıklı bir değerlendirmeye gidilememiştir. Bunda en büyük sorumluluk ve suç, şüphesiz Rum komünistlerinin AKEL partisindedir. Birşeyler yapma çabası içinde olan AKEL Merkez Komitesi'nin tek Kıbrıslı Türk üyesi Derviş Ali Kavazoğlu'nun sendikacı arkadaşı Kostas Mişaulis ile birlikte taksimeci Türk yeraltı örgütü tarafından 11 Nisan 1965'de öldürülmesi, çok yıkıcı oldu. Bunu izleyen dönemde AKEL üyesi İbrahim Aziz ile Nureddin Seferoğlu'nun oluşturduğu Kıbrıs Türk Vatanseverler Birliği'nin "Siyasi Bülten" yayınları ise uzun ömürlü ve etkili olamadı. AKEL'in enosis politikasından henüz kopamamış olması da, 1968 sonrasında Türkiye'de yetişen solcu Kıbrıs Türk yüksek öğrenim gençliğinin AKEL'e mesafeli durmasını getirdi. Zaten AKEL'in 1958'deki kanlı tedhişle budanan Türk Kolu, 1962'de Kıbrıs Türk liderliğine muhalefet eden haftalık Cumhuriyet gazetesinin sahip ve yazarları olan Ahmet Gürkan ve Ayhan Hikmet'in ve 1965'de Kavazoğlu ile Mişaulis'in öldürülmesi ardından pratik olarak yok olmuştu.

Taksim gerçekleşiyor, toplumların teması engelleniyor

Atina'daki faşist cuntanın Kıbrıs'taki Yunanlı subaylar ve yerli işbirlikçileri eliyle Makarios hükümetine karşı düzenlediği 15 Temmuz 1974 darbesi ve onu izleyen günlerde Türkiye'nin 1960 Garanti Andlaşması'ndaki gerekçeleri öne sürerek, Kıbrıs'ın %37'sini askeri denetimi altına alması ile adanın emperyalizmin planlarında öngörüldüğü şekilde, Türk ve Rum bölgeleri olarak ikiye taksimi gerçekleştirilmiş oluyordu. Kuzeydeki bölgede Kıbrıslı Türkler, güneyde ise Kıbrıslı Rumlar toplanırken, her iki bölgede yaşayan karşı toplumdaki kişilerin sayısı yok denecek sayılara indirilmişti.

Türklerle Rumların, 1974 savaşı sonrasında bir ateşkes hattı ile birbirinden ayrılmış olması, toplumlardarası temasları imkansız hale getirmişti. Gerçi her iki taraftaki egemenler, gerek İngiliz üs bölgesi Dikelya ve ona yakın Pile gibi köyler üzerinden, ya da ateşkes hattının belli yerlerinden kaçak mal değiş-tokuşu konusunda işbirliklerini sürdürmeye devam ediyorlardı. Ama sıradan yurttaşların biraraya gelip buluşması, ancak 24 Ekim 1988 tarihinde, BM Barış Gücü'nün Nobel Barış Ödülü alması nedeniyle Ledra Palace Oteli Bahçesinde yer alan iki toplumlu bir kutlama töreninde gerçekleşebilmişti.

Kıbrıslı Türk ve Rum solcu grupların, 1958'den bu yana ilk defa bir araya gelerek 24 Eylül 1989'da oluşturdukları Bağımsız ve Federal Kıbrıs için Temas Grubu ise üç toplantı ve birkaç konferans ardından engellerle karşılaşmış ve herkese açık olarak düzenlenen siyâsal, sosyal, kültürel ve tıbbi etkinliklerin gerçekleştirilmesinin önüne ayrılıkçı Türk liderliği tarafından yasaklar konmuştu. Her ne kadar bu çalışmalar ardından, Rum ve Türk siyasal partileri karşılıklı temaslarını başlatmışlarsa da, bunlar da çeşitli nedenlerle herhangi bir kalıcı birliktelik oluşturamadan, birer iyi niyet girişimi olarak kalmışlardır.

Temaslar, kitlelerin yararına olmalı

Adanın bağımsızlığını sağlamak ve gelecekte federal bir çatı altında yeniden işbirliğini hayata geçirmek üzere biraraya gelmesi gereken siyasal gruplar, her zaman Kıbrıs Türk liderliğinin tepkisini çekmiş ve temas çabalarına yasaklarla yanıt verilmiştir. Öte yandan, ABD'nin Lefkoşa'daki görevlileri aracılığıyla, son 5-6 yıldır yoğun olarak sürdürülen "Conflict Resolution" (Uyuşmazlıkların Çözümü) gruplarının temaslarına çeşitli kolaylıklar sağlanması gözden kaçmamaktadır. Dönem dönem, bu tür toplantılara katılanlar, liderlik tarafından ajanlık suçlamasıyla karşılaşmış olsalar bile, Lider Denktaş'ın da bir TV konuşmasında belirttiği gibi, aralarına gerçek ajanlar yerleştirildikten sonra temasların devamında bir sakınca görülmemeye başlanmıştır. (Aralık 1997'deki AB'nin Lüksemburg kararından sonra, Kıbrıs Türk liderliği, adada yapılan CR çalışmalarını da yasaklayınca, bu tür temaslar ülke dışına kaydırılmıştır.)

Her iki toplumdaki sınırlı sayıda kişi ve grupları hedef alan bu tür iki toplumlu çalışma gruplarında, daha çok sorunun özüne yönelik olmayan tali konuların tartışıldığı gözlemlenmektedir. Elde edilen sonuçların kamuoyuna açıklanmayarak, ABD Dışişleri Bakanlığı'na bağlı belli bazı merkezlerle iletilmekte oluşu da bu toplantılardaki amacının kuşkuyla karşılanmasına yol açmaktadır. (4)

Kıbrıs sorununun konfederal bir çözüme kavuşturulmasını amaçlayan İngiliz-Amerikan emperyalizminin ayrılıkçı amaçlarına dolaylı veya dolaysız olarak hizmet eden bu tür buluşmaların da ötesinde, sıradan Kıbrıslıların hiçbir kısıtlama olmadan özgürce biraraya gelip, buluşması, tartışması ve ortak bir çıkış yolu bulmalarının, aradan geçen bunca yıldan sonra bir zorunluluk haline geldiği kanaati yaygındır. Üyesi olunmak istenen Avrupa Birliği'nin yetkilileri de, adadaki toplumlardarası temasların gerekliliğini kavramış durumdadır. Ama onlar da aynı Amerikan yöntemlerini uygulayarak, dar kapsamlı ve belli "elit" kesimleri hedef alan temaslardan yana olagelmışlerdir. Oysa ki gerek Türk ve Rum sendikacıların 2. Forumu'nda, gerekse Hala Sultan Tekkesi ve Apostolos Andreas Manastırı ziyaretlerinde de görüldüğü gibi, kitleler kapalı kapılar ardında tartışmayı değil, özgür bir ortamda yurtlarını dolaşmak ve karşı toplumdaki insanlarla konuşup kaynaşmak istegindedirler.

Anlaşılan odur ki, bir yandan geniş halk kitlelerinin kaynaşması için çeşitli olanaklar yaratılırken, öte yandan da konunun özüne ilişkin olarak belli siyasal görüşteki

grupların buluşup tartışmasının önkoşullarını yaratmak gerekmektedir. Özellikle solcu grup ve partilerin biraraya gelip tartışmalarına konan engellere bakıldığı zaman, gerek yerli egemenlerin, gerekse dış emperyalist güçlerin, bu tür temaslara hoşgörü ile bakmadıkları açıkça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bu husus, ABD'de yayımlanan "International Yearbook of Communist Affairs" adlı yıllıkarda da dile getirilmiş bulunmaktadır. (5)

Bu güçler pek de iyi biliyorlar ki, Kıbrıs halkı için gerçek kurtuluş ve çözüm yolu, her iki toplumdaki sosyalist güçlerin oluşturacakları güç ve eylem birliğinden geçmektedir.

Gerçek ve kalıcı çözüm

Gerçek ve kalıcı çözümü sağlayacak olan Bağımsız ve Federal bir Kıbrıs, ancak ve ancak Rum ve Türk sosyalist Kıbrıslıların eseri olacaktır. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, onyıllardır gerçekleştiremeyen böylesi bir mücadele cephesinin oluşmaması için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ama suçu biraz da Kıbrıs'ın sosyalist güçlerinde aramak gerek. Çünkü onlar da bu konuda ya çok pasif kalmışlar, ya da baskılar ve engellemeler karşısında yeterince direnememişler ve işi savsaklamışlardır. O halde Kıbrıslı her iki toplumdaki sosyalistler, önce kendi içlerinde, sonra da birlikte, bir durum değerlendirmesi yapıp, bu konuda bir an önce bir mücadele stratejisi belirlemelidirler. Toplumlardarası temaslar, ancak bu yaşamsal amaca hizmet ettiği takdirde bir anlam ifade edecektir. Gerisi turistik seyahat ve diplomatların hanesine yazılan olumlu birer puvan olarak kalmaya mahkumdur.

Notlar:

(1) Ayrıntılar için bkz. A.A.n, Kıbrıs Türk Liderliğinin Oluşması (1900-1942), Lefkoşa 1997

(2) Daha fazla bilgi için bkz. A.A.n, Kıbrıs'ta Fırtınalı Yıllar 1942-1962, Lefkoşa 1996

(3) Tam metin için bkz. G.Clerides, Cyprus: My Deposition, 1.Cilt, s.466-472, Lefkoşa, Mart 1989

(4) Bkz. A.A.n, Uyuşmazlıkların çözümü mü? Sürdürülmesi mi?, Sosyalist Gözlem, Lefkoşa, Ocak 1994, Sayı:7

(5) Bkz. A.A.n, ABD'nin Kıbrıs Türk Solu'na bakışı, Sosyalist Gözlem, Lefkoşa, Sayı:5, Ekim 1993.

NE ÖZGÜRCE BİRLEŞMEK , NE DE ÖZGÜRCE AYRILMAK

Hepimiz, yaşamımızın belli bir döneminde, karşı cinse karşı duygusal dönemler yaşarız. Hani o yanımızda olursa samanlık seyrân olur deriz. Ve birlikteliğimizi hayal ederken, bunu pembe boyalı bir ev ve bizden oluşacak olan, bizim çocuklarımızla süsleriz hayallerimizi...Kimilerimizin bu hayaller kursağında kalırken, kimilerimiz sevdiğinin teninin sıcaklığına kavuşur. Ne güzel...!

Yeni bir dönem başlamaktadır. Aile hayatı. Günler geçmektedir. Samanlık seyrân olmamaktadır.

Sorunlar bitmiyor, tükenmiyor.

Kira, Yiyecek, Giyecek Çocuk masrafları... yetmiyor.

Suratlar asık, bezgin, karşılıklı suçlamalar, ihanetler, intikamlar vs.

Medya boşanmaların gün geçtikçe arttığını yazmaktadır. Birincil sebep şiddetli geçimsizlik diyorlar.

Ne oldu bize? Oysa düşlerimizde bunlara yer yoktu.

Birileri var bizi bu hale getiren, insanca yaşamamızın önüne geçen. Onların yaşaması için bizleri kullanan KAPİTALİSTLER! KAPİTALİZİM! KAPİTALİST SİSTEM.

Onların yarattığı çevre koşulları, değer yargıları..

Suratlar asık, bezginlik, karşılıklı suçlamalar, pişmanlıklar, ihanetler, intikamlar, vs.

Ne oldu bize? Oysa düşlerimizde bunlara yer yoktu.

Düşlerde kalmanın zamanı değil. Kanımızı emen bu düzene karşı hep birlikte mücadele etmemiz gerekiyor. Kapitalist düzen içinde ne özgürce birlikte olabiliriz ne de özgürce ayrılabiliriz. Bu düzende özgürlükler bizim için değil! Onlar için...

Oysa yarin yanağından gayri, her yerde, her şeyde, hep beraber olmak da var.

Ne dersiniz?

Bir Okur

'Devletin gerçek yüzünü gördük'

Emeğin Partisi (EMEP)'nin Derince'den sonra Adapazarı'nda kurmaya çalıştığı çadırkentte halkla sohbet eden EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, bu afetle birlikte gerçek yüzünü gösteren devlete karşı örgütlenmek gerektiğini söyledi. Depremzedeler ise, devletin ilgisizliğinden yakınlıkla, "Biz artık bu devleti devlet olarak kabul etmiyoruz" diye konuştular. EMEP, İzmit'in Derince ilçesinde kurduğu çadırkentten

sonra depremin en büyük yıkımını yaşayan yerlerden Adapazarı'nın Harman Mahallesi'nde de çadırkent kurma çalışmalarını devam ettiriyor. EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel ve beraberindeki heyet, deprem bölgesine yaptığı "geçmiş olsun" ziyareti nedeniyle gittiği Adapazarı'nda halkla sohbet etti. Sohbeta katılanlar, sert bir dille eleştirdikleri devletin, vatandaşlarını görmediğini söyledi.

yetkilisinin kendileri ile ilgilenmediğinden yakınlıkla, "Gerçi muhtar gelmedi, belediye başkanı gelmedi. Hükümet niye gelsin ki" diyerek EMEP'e ziyaretinden dolayı teşekkür etti. Mehmet Şirinpolat ise, yağın yağmundan dolayı sular altında kaldıklarını, çaresiz olduklarını belirterek, "Devleti hiç görmedik" dedi. Şair-Yazar Güngör Gençay ise, "Asıl kabahatli bizleriz" diyerek halkın sürekli olarak düzen partilerine oy verdiğini söyledi.

GERÇEK

Selim Kurtuluş

TC GERÇEĞİ VE BÜYÜK NUTUKLAR

İkmezdeki politik yaşamın şekillenmesinde Türkiye Cumhuriyeti'nin politikaları hayli etkindir. Bu nedenle mevcut siyasiler "anavatanlarına" şükran siyasetlerini ve uşaklıklarını her fırsatta ortaya koyarlar. Bu davranış her gün, her olayda ifrada vardırılır.

Nitekim son Marmara depreminde yaşanan felaket ve sonrasında Türkiye kamuoyu ve medyası başta Yunanistan olmak üzere birçok ülkenin yardımını ve ilgisini göklere çıkarmıştır. "Türk'ün Türkten başka dostu yoktur" faşist anlayışı sorgulanır olmuştur. (Tabii ki özellikle TC büyük medyasının bu ani çark edışı iyi incelenmeli. unutulmamalı ki aynı medya yakın geçmişte Kardak Fatih'i kesilmişti) Depremi hazin ve ürkütücü yüzü yaşanırken bile Kıbrıs Türk Egemenleri şöven, saldırgan ırkçı politikalarını seviyesizce sürdürmüşlerdir. Saltanatlarını acılar, savaşlar ve ikiye bölme üzerine kuran bu anlayışlar "kraldan daha kralcı" olmuşlardır.

Bu deprem süreci Türkiye halkı'nın üzerinde "artçı depremler" yaratmıştır. Bu artçı depremler ciddi şekilde sürecektir. "Büyük Türkiye, Şefkatli Devlet" gibi burjuva safsataları depremle birlikte yerle bir olmuştur. Devlet dediğin bir avuç hırsızın, vurguncunun saltanatını koruyan güç odağıdır, tezi açığa çıktı. Halka halktan başka sahip çıkan olmadı. Birçok Emperyalist gücün "insan hakları" maskesi adı altında yaptığı yardımın asıl amacı yerle bir olan devlet aygıtının toparlanmasını sağlamak ve toplumsal bir başkaldırının önünü almaktır. Bu sebeple bile olsa gelen yardımlara faşist anlayışla karşı çıkan MHP'li Sağlık Bakanı devletin yansımasıdır.

Deprem sonrası halk suçlu arıyor. Kimisi müteahhiti, kimisi mimar- mühendisleri, kimisi yerel yönetimleri suçluyor. Ve kimsenin aklına şu soru gelmiyor. Doğuda savaş nedeni ile TC Devleti binlerce köy ve mezra boşalttı. Bu insanlar sürekli batıya göç ederek sanayi kentlerinin varoşlarına yerleşti. Bu insanların ceplerindeki paraya göre çürük ve ucuz bina yapanlar ortaya çıktı. Reel olarak 10 milyarlık bir daireyi cebinde 1 milyarı olan alabilir mi? Alamazsa ne yapacak? Veli Göçer gibi ahlaksızların yaptığını alacak. Halkını sömürü ve yokluğa mahkum eden bu devlet anlayışının sahte yüzündeki boyalar akıyor. Başta Demirel, Ecevit gibi yıllanmış poşetikacılar suçluluk telaşıyla "devletin büyüklüğü"nden ve "şefkati"nden dem vuruyorlar. Halk uyandı. Bu ahlaksız politikacılara ve "yurdu koruyan yüce orduya" itimat güven kalmadı.

Sıradan Halk yığınlarının dünya halklarından gördüğü yakın alaka ve dayanışma ruhu bu sahte suratlara şamar gibi indi. BRT'de saçını başını yolup "Rum düşmanlığından" sözeden bay Safet'in dili de iyice pelteklendi. Denktaş'ın her akşam attığı nutukların altı iyice boşaldı. Halk bu politikacılardan kurtulmalı, bu siyasetlerden kurtulmalı, bu devletten kurtulmalı, bu düzenden kurtulmalıdır.

'Sivil savunma kirli işler için kullanıldı'

Tüzel, devletin sanayicilere büyük krediler verdiğini, ancak halka gelince hiçbir olanaklarını kullanmadığını söyledi. Tüzel, sermaye devleti olan bir devletten ancak böyle bir duyarsızlık beklenebileceğini söyledi. Türkiye'de '60'lı yıllardan beri sivil savunma örgütünün var olduğunu, ancak bu kurumun devletin kirli işleri için kullanıldığını söyledi. Kaynakların bu tür afetlere aktarılmadığını ifade eden Tüzel, devlet yerine halkın birbirine yardım ettiğini söyledi.

'Devlet bazılarının dostu'

Nurettin Sarı adlı bir depremzede ise, bir astsubayın enkaz altında kalan ailesini kurtarmak için askerler getirdiğini, ancak kendilerinin enkaz altında kalan kişileri kurtarmak için askerleri harekete geçiremediklerini söyledi. Necmettin Dağabakan adlı depremzede ise, "Bize bazı arkadaşlar 'Devlet ayrımcılık yapıyor' diyorlardı. Ancak inanmazdık. Anladık ki devlet sadece bazılarının dostu imiş" dedi. Tüzel'in "Deprem bir kez daha gösterdi ki halklar kardeşler. İnsanlar birbirine muhtaçtır" sözleri üzerine Dağabakan, "Asıl bölücü devlettir. Halklar kardeşler" dedi. Müdür Çelik de depremin ilk gününden beri devletin hiçbir

'Örgütlenmeliyiz'

Halkın, "O halde ne yapmalıyız" sorusunu cevaplayan Tüzel, böyle bir afetle gerçek yüzünü bir kez daha gösteren devlete karşı örgütlenmenin şart olduğunu belirtti. Tüzel, "İşsizlik sorunu olan bizleriz. Geçim derdi olan yine bizleriz. En ağır hak ihlaline uğrayan da bizleriz. O yüzden sendikalarda, doğru söylediğine inandığımız partilerde örgütlenmeliyiz" dedi. Hükümetin Ankara'da birtakım vergiler çıkarma hazırlığı içinde olduğunu hatırlatan Tüzel, buna karşı hazırlıklı olunması gerektiğini ve buna itiraz edilmesi gerektiğini vurguladı.

Tüzel, çadırkentte sadece mahallenin sorunlarının tartışılmaması gerektiğine, ileride ülke sorunlarına da kafa yorulması gerektiğine işaret etti. Bunun üzerine sohbeta katılanlar örgütlenme yönünde çalışacaklarını söylediler. Nurettin Sarı, "Madem sen bugün bizim yanımızda oldun, yarın da biz senin yanında olacağız" dedi. "Artık devleti kabul etmiyoruz" diyen Sarı, şöyle devam etti: "Madem bizi kabul etmediler, biz de onları kabul etmiyoruz. Gelmediler madem, hiç gelmesinler artık."

BARIŞ MÜCADELEYE OLUR

1 Eylül Dünya Barış Günü aralarında Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK ve yeni kurulan E.K.İ.M. Kültür-Sanat-Üretim Merkezi'nin de aktif bir şekilde katıldığı bir dizi örgütle birlikte kutlandı.

Türkiye'de meydana gelen deprem felaketi nedeniyle daha önceden tasarlanan geniş boyutlu programda kısıtlamalar yapılarak gün, sade fakat anlamlı bir şekilde kutlanmış, 'Duvarımız' isimli film gösterimi ve şiirler okunmuştur.

Kıvılcım Yayınları'na ait kitapların satıldığı gecede E.K.İ.M. Kültür-Sanat-Üretim Merkezi'nin 1 Eylül dolayısıyla yayınladığı bildiri de dağıtılmıştır. Bildiriyi aynen yayınlıyoruz:

Barış egemenlerin değil, halkın işidir.

Türkiye'de yaşanan deprem felaketinde, her türlü engellemeye, Türkiye Sağlık Bakanı Osman Durmuş'un "Yunan kanına ihtiyacımız yok" diyerek doğal bir afetle devlet acz içindeyken, ırkçı ve şöven duygularla Yunanistan halkının yardımını reddetmesine rağmen, Yunanistan halkı Türkiye halkı ile tek vücut olmuştur. Türk-Yunan düşmanlığını körükleyenler halkın yardım çabalarını görüp utanmalıdırlar – tabi utanacak yüzleri kalmışsa.

Halklar kardeşler ve her zaman birbirlerine desteklidir.

Bugün Amerikan emperyalizmi insanlığa yönelik, tarihte görülmemiş bir saldırı başlatmıştır. Geçtiğimiz aylarda G8'lerin bastırması ile Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan, Dektaş ve Klerides'e "koşulsuz görüşme" çağrısında bulunmuştur. Adının Kıbrıs'ta barış ve istikrar konulan bu görüşmede, Kıbrıslı Türk ve Rum halklarının çıkarı değil, ABD emperyalizminin çıkarları sözkonusudur. ABD emperyalistlerinin

1950'lerde NATO çerçevesinde, kendi çıkarlarına uygun olarak koydukları TAKSİM çözümü, bugün 'ara bölge'ye yerleşme çabaları olarak gerçekleşmektedir. Barış ABD'nin işi değildir. Gerçek barış emperyalist hegemonya altında mümkün değildir.

Barış kavramı dünyada her kes için aynı değildir. Emperyalistler, barış sözcüğünü yalan söylemek, gerçeğin üstünü örtmek ve ideolojik mistifikasyon yaratmak için kullanıyorlar. ABD ve İngiliz emperyalistlerinin dayattığı "çözüm" emperyalistlerin ve buralardaki taşeronlarının marifetinden, mevcut durumun "yeni bir görüntü altında" devam etmesinden başka bir şey değildir.

Kıbrıs'ta barış ve çözüm, Kıbrıslı Türk ve Rum halklarının emperyalizme karşı mücadelesine ve enternasyonalist dayanışmaya bağlıdır.

Kıbrıs için sunulan bugünkü çözüm sistemleri, emperyalistlerin Türk ve Rum egemenleriyle ortaklaşa tezgahladıkları, ülkeyi paylaşmak için düzenlenen bir oyundur. Bu oyuna çok yakın örnek Kosova vardır. Ve bugün emperyalistler Yugoslavya'yı paylaşmışlardır. Biz bu oyuna gelmiyelim.

Gerçek barış ancak ve ancak anti-emperyalist, bağımsız bir ülke yaratmakla sağlanabilir. Bugünkü koşullar barışı çok daha yaşamsal bir konuma getirmiştir. Barışı savunan çok olur ama barış uğrunda mücadele ister.

Barışçı güçler emperyalizme karşı birleşelim. Sadece 1 Eylül'lerde değil, 365 gün barış için mücadele edelim.

Yaşasın Anti-emperyalist, Bağımsız, Birleşik Kıbrıs!

Uzaktan şiirler

aydın adamoğlu

SON MADENCI

o yabancı ülkeye gittiginde
pantolonunun kivrık paçalarında
ve ciğerlerinde
lefke'nin madenini götürdü.
her maden konusunda isini birakirdi.
isi,kusak çevirmektir karısına.
koca madenci
CMC nin korkulu rüyası
vardiya sefi
grevcilerin önderi
sendikanın gözü bebeği
20 yıl kusak çevirdi.
dönüp yerleştiginde geri
ya 4 defa bakabildi karadag'a ya 5
devrildi kaldı olduğu yerde 2.gün.
ne yatalak kalma,ne felç korkusu
gözlerinde bir gülümseme
burnunda maden kokusu.

İMTİHAN

aysız bir gece
zifiri karanlık
gece, sabaha yakın
2-4 vardiyası.
mevzide 2 kişi
1 ENFIELD .303
5 mermi
basları düşük
uyuyorlar.
hava çok soğuk
yağmur çiseliyor.
yarın
2.ders coğrafyadan imtihan
konu:karadeniz'in iklim şartları.

HANGİSİ

sırada 7 kişiydiler.
baştan birinci, sorulan soruyu
yanıtlamadı.
sıcak ciğerleri dışarı çıktı.
vuran 14 yaşında bir çocuğu.
emri veren komutanın elleri temiz,
geçmiş kahramanlıklarla dolu
deniz kenarında birasını yudumlar şimdi.
çocuk,
dengesini bozuk
sokakları dolaşır durur.
'pam' der incittiğinde biri
'pam' 'pam'.
bilen güler,bilmeyen güler haline
hangisi kazandı savaşı
komutan mı?
6 kişi mi?

BE

yurdun işgal altında iken
en güzel arabaları sürebilirsin.
en güzel villalarda kalabilirsin.
en güzel işin,en güzel sekreterin
bankada paran,hatta banka senin de olabilir.

ama be şşşşşşttt
bağzına şal bağla
tasma izin belli oluyor.

MUTLULUK ÖLÇÜLERİ

özgürlük diye, ona
100 mil uzunluk, 25 mil genişlik
nefes alma
1 1/2 okka onur
2 arşın insanlık
1 ton emeklilik verdiler.
geçinip gidiyor.

ÖFKE

ne yıkacaktık başınıza birgün saray yaptırmasaydınız?
kimden alacaktık öfkemizi
utanç duvarlarını yıkarken
dikmeseydiniz kendi heykelinizi?

ANKA KUŞU A.SAVAŞ

DEPREM VE HALKLARIN KARDEŞLİĞİ

Türkiye'de ve ardından da Yunanistan'da yaşanan deprem felaketleri bir dizi gerçeği açığa çıkardı.

Özellikle Türkiye'de açığa çıkan gerçek oldukça çarpıcı:

TC devleti bir avuç vurguncunun devletidir.

Bu gerçek, sosyalistlerin gözüyle tabii ki yeni ortaya çıkmamıştır, bilinmekteydi.

Ama halk, deprem dolayısıyla bu olguyu acılar yaşayarak kavradı.

Kendileri ölümle cebelleşirken devleti elinde tutanlar yeni vergiler ve yasalarla uğraşıyorlar.

Devletin kurtarma ekipleri, her nedense, fakir mahallelere uğramazken buralarda iş gönüllü kuruluşlara ve yabancı ekiplere kalyordu.

Onlar trilyonları sayarken halk ya barınacak bir çadır, ya da binbir güçlükte bulunduğu ve derme çatma bir 'çadır' haline getirdiği konutunun altında yağmur ve sellerle boğuşuyor.

Konut rezaletini, yağmasını ve yarattığı büyük felaketi, devleti elinde tutanlar bir-iki müteahhiti günah keçisi yaparak kapatmaya, kendi sorumluluklarını, daha doğrusu sorumsuzluklarını gizlemeye çalışıyorlar. Sanki inşaat iznini veren makamlar, belediyeler sorumlu değilermiş gibi...

Ortaya çıkan diğer önemli bir gerçek de: Türk ve Yunan halklarının gösterilmeye çalışıldığı gibi düşman değil, aslında kardeş olduklarıdır. Gerek Türkiye, gerekse Yunanistan ve Kıbrıs'taki şövenistlerin ortak çaba ve engellemelerine rağmen bu ülkelerin halkları mükemmel bir dayanışma ve dostluk örneği sergilemiş ve onları kendi çıkarları uğruna çatıştıran burjuvaların yüreğine korku salmışlardır.

Bu halklararası dayanışma sınıf bilinciyle birleştirildiği zaman müzminleştirilmeye çalışılan Türk-Yunan düşmanlığının yerini sınıf dayanışmasına mutlaka bırakacak ve emperyalizmin bölgedeki planları bozulacaktır. Kıbrıs sorununun çözümünde de ihtiyaç duyulan, BM, ABD ve AB formül ve inisiyatifleri değil, işte bu dayanışma ruhudur. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının bu ruhla hareket edecekleri günler yakındır.

HERŞEY ANTİ-EMPERYALİST CEPHE İÇİN!

YAŞASIN ANTİ-EMPERYALİST,
BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS
YARATMA MÜCADELESİNDE
TÜRK-YUNAN HALKLARININ
DAYANIŞMASI!

DAYANIŞMA ÇADIRI

Beyda Yıldız

Emeğin Partisi (EMEP)'nin Kocaeli'nin Derince ilçesinde kurduğu çadırkentte devlet adeta "Böylesi organize bir kamp istemiyoruz" diyor. Kamp komitesinden Metin İlgün'ün anlattıklarından anladığımız kadarıyla Fazilet Partisi (FP) belediye başkanından, Emniyet Müdürlüğü'ne kadar birçok yer çadırkentten kurulmaması için elinden geleni yapmış.

Kamp Komitesi'nde bulunan Metin İlgün ile herkesin uykuya çekildiği saatlerde yönetim çadırının önünde deprem bölgesinin en organize yapılanması olan çadırkent hakkında sohbet ettik. EMEP Deprem Dayanışma Komitesi tarafından kurulan çadırkent; aynı zamanda bu yıl yapılması planlanan ancak engellenen Ören Buluşması için yapılan hazırlıkların, çadır, tıbbi malzeme ve partinin birçok il ve ilçe örgütü tarafından gönderilen yardımların burayataşınması ile oluşturulmuş.

Top kimde?

İlgün, buraya geliş amaçlarını şöyle açıklıyor: "Elimizdeki olanakların çok daha fazlasına devlet sahip. Devlet, bu imkân ve olanaklarını kullanmadığı için biz böyle bir zorunluluk duyduk. Aslında yaptığımız iş bizim değil, devletin, yerel yönetimlerinin yani belediyelerinin yapması gereken işler. Ancak biz insanların aç kalmasına, perişan olmasına izin veremedik." İlgün, "Devletin görevidir" diyor ancak şunu eklemeyi de edemiyor; "Gerçe devlet tam da kendisinden bekleneni ortaya koydu; hiçbir şey yapmadı. Bu sistemde böyle bir devletten başka bir şey

yapması beklenemezdi zaten." İlgün, EMEP'in temel amacının, imkânları dahilinde burada depremden zarar gören kendileri gibi olan emekçilerin sorunlarına ortak olmak, onların sorunlarını hafifletmek olduğunu söylüyor.

Sancılı yerleşme

İlgün, deprem bölgesindeki sıkıntılardan da bahsediyor. Zaten bu bölgede her şeyin değil birçok şeyin iyi gittiğini söylemek bile aptalca, safça olur. İlk önce adı kriz masası olan çözümsüzlük masasına gelmiş. Kendilerine 60 Evler Muhtarlığı'na gitmeleri istenmiş.

Burada kendilerine gösterilen alana tam kamyonlara yüklü malzemeyi yığmışlar, çadırları kurmaya başlamışlar ki Fazilet Partili Derince Belediye Başkanı Halil Altuntaş, buraya çadırkent kurulamayacağını söylemiş. Ve kendilerine Öğretmenler Mahallesi'ne göndermiş. Bu kez de Emniyet Müdürlüğü'nden izinleri olup olmadığı sorulmuş kendilerine. Emniyet Müdürlüğü'ne geldiklerinde ise kendilerine, kriz masasından izin almaları gerektiği söylenmiş. Yani bürokrasi tam hız... Metin İlgün bir yardımın önüne bu kadar engel çıkarılmasının mantığını şöyle özetliyor:

"Bunlar, ben izin vermezsem siz ölümü seyredeceksiniz. İzin verirsem müdahale edeceksiniz." İlgün, buradaki sancılı yerleşmenin ardından belediyenin kendilerine en azından altyapı konusunda yardım yapması gerektiğini, ancak bunu yapmadığını ifade ediyor. İlgün, FP'li belediye başkanının burayı kendi siyasi çıkarları

için kullanmak istediğini söyleyerek, belediye başkanının halka, "Bizim FP oraya çadır kurdu. Gidin ihtiyaçlarınızı karşılayın" dediğini aktardı.

Muhatap sadece burası

Çeşitli kuruluşların kendilerine gelerek böyle bir kampın çok olumlu bulunduğunu söylediklerini aktaran İlgün, "Örneğin AKUT buraya geldi ve hayran kaldı. 'Asıl yapılması gereken buydu. Her şey çok iyi' dediler. Ve buraya tıbbi malzeme taşımaya başladılar. Çocuk Esirgeme Kurumu ile görüştük. Ailesiz kalan çocukların kendilerine bizlerin teslim etmesini istediler. Ara sıra gidip geliyorlar.

Tüm Derince'de bizim burada ne kadar iyi bir iş yaptığımız konuşuluyormuş. Tabii ki bu, birtakım kurum ve kuruluşları da rahatsız ediyor" diye konuştu. 40 kişilik 22 çadırlık çadırkentte 150 kişi çalışıyor. Çadırkentten 24 saat hizmet veren bir reviri ve bir de eczanesi var. 1000 kişilik kampta halkın tüm ihtiyaçları anında karşılanıyor. Sağlık ekibi, her gün sağlık taraması yapmak için çadırkentten dışına çıkmaya çalışıyor. Sabah kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği düzenli bir şekilde veriliyor. Halkın giyim ihtiyacı da çeşitli illerden gönderilen giysilerle giderilmeye çalışılıyor. Ve yine İzmit ve Derince'de dağıtım yapılıyor. İlgün her çadırdan seçilecek bir temsilci ile komite oluşturmaya çalıştıklarını, halkın kendi kendini yönetmeyi öğrenmesiyle birlikte çadırkentten gideceklerini söylüyor. (Evrensel)

Sermaye, milliyetçilik ve 'çadırkent'

Felaketin büyüklüğü, "Allah'ın takdiri" ile geçiştirilmesini mümkün kıldı. Bu yüzden de herkes kendi niyetini de söylemek zorunda kalıyor. Başbakan, onca yerli gazete, gazeteci, sayısız görevli ve yüzbinlerce Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı varken, 7000 mil ötedeki New York Times başyazarını kendisine tanık göstererek kendisini, hükümeti ve devleti temize çıkarmak için debeleniyor.

Birinci görevi vatandaşın can ve mal güvenliğini sağlamak olan Cumhurbaşkanı da müteahhitlerin avukatlığına soyunuyor. Nerde açık bir 200 metre karelik alan görse, oraya iki daire üstüne 7-8-10 katlı binalar dikmeyi kendisine vurgun kapısı edinen yap-satçı müteahhit takımının sarsıntı karşısında kül haline dönüşen binalardaki rolü ortadayken, bu eski müteahhit, Amerikan Morisson inşaat firmasının Türkiye temsilcisi, eski meslektaşlarını savunuyor: "Müteahhit mi yıktı binaları? Deprem yıktı. Öyleyse müteahhitten değil, depremden şikâyetçi olacağız." Mantığa bak! Aristoteles'in ortaçağdaki çömezleri bile bu mantığa şapka çıkarırdı. "Aşağı doğru" indikçe devlet erkânının karakteri ve kalitesi daha çok kendisini gösteriyor. Sağlık Bakanı, "yabancı yardım" istemiyor! "Türkiye'nin uluslararası tahkime açılması"na imza atan, vatana ihanet suçundan hiç rahatsız olmayan Sağlık Bakanı'nın; yabancılardan "depreme yardım"

gelmesi, "kanına dokunuyor". İsrailli bir Yahudi gönüllünün enkazdan insan kurtarması Bakan'ı rahatsız ediyor da; İsrail'le askeri işbirliği nedense hiç rahatsız etmiyor. Hele Yunanistan'dan kan yardımı gelmesi ihtimali Bakan'ın tüylerini diken diken ediyor. Çünkü Bakanımız, Bahçeli ve Ecevit'e yakışır, katıksız bir Türk milliyetçisi! Bir adım "aşağı" inildiğinde, bu zihniyet; depremzedelere yapılan "gönüllü yardımların engellenmesi"ne dönüşüyor. Sağlık Bakanı'ndan başlayarak "gönüllü yardım" edenler "şov yapmakla", "devleti küçük düşürmekle" suçlanıyor. Bu tespiti duyan il emniyet amirleri, "kriz masası sorumluları", "gönüllü yardımcılar"ın peşine düşüyor. Ve depremzedelere gönüllü yardıma koşanlar, "şüpheli vatandaş" muamelesi görmeye başlıyor.

Kocaeli'nin Körfez ilçesinde EMEP'in ve Ören Buluşması önlenecek gençlerin kurduğu "çadırkent" de bu "devlet düşmanı" "gönüllü yardımcılar" kategorisine alınmaktan kurtulamıyor. Ne "çadırkent"te 1000'in üstünde depremzedenin barınması, ne burada kurulan revir ve eczane hizmetlerinden çadırkentte kalanlar dışındaki depremzedelerin de yararlanıyor olması, "devletin çadırkentte ilgisini yumuşatmıyor". Toplanan gıda yardımı, tipik "yağmacı mantığı" ile; ihtiyacı olan olmayan gözetmeden birkaç saat içinde dağıtılıp çadırkentten "yaşama damarları" kesilmek isteniyor.

Cumhurbaşkanı'nın "savunması", "şerefsiz müteahhitleri" aklamadığı gibi, New York Times'in başyazarının ezbere yazılmış yazıları da Ecevit'i ve hükümetini kurtaramıyor. Ya da "yabancı yardımlar"ın engellenmek istenmesi, Sağlık Bakanı'nın "milliyetçilik notu"nu da yükseltmiyor. "Yukarıdaki" zihniyetin bir devamı olarak, illerdeki bürokrasinin "gönüllü yardımlar"a el koyup "gönüllü yardımcılar"ı dışlamaya çalışması ya da EMEP'in "çadırkent"nin engellenmeye çalışılması, bu zihniyetin bizzat çadırlarda yaşayanlar tarafından görülmesini de kolaylaştırmaya yarıyor. Dahası, toplumun her kesiminden çadırkente yardım ve destek yağıyor olması, "gönüllü yardım" bürokrasinin labirentlerinde boğmak isteyenlerin heveslerini kursaklarında bırakacak gibi görünüyor. Çünkü, "çadırkent"te yaşamaya başlayan "her görüşten", ama emekçi ve deprem felaketine uğramak gibi önemli ortak yanları bulunan kişiler, depremden sağ çıkarak "yeniden doğdukları"ni düşünüyor ve yeniden belki de eskisiyle ciddi farklılıkları olacak olan bir yaşama yöneliyorlar. Kısacası, olayların içinde yaşayan milyonlarca kişi gerçekleri kendi gözleriyle görüyor. Devletin, hükümetin ya da bu kurumları temsil edenlerin bütün gayretinin gerçeği saklamak olduğu herkesçe görülürken, "doğal deprem"in yarattığı toplumsal sarsıntı bir "toplumsal uyanış"ın tohumlarının hızla yeşerdiğini de gözler önüne seriyor. (Evrensel)

KIBRIS'TA

GERÇEK

Sahibi: KIVILCIM Yayıncılık

Kollektif Ortaklığı

Adres: Bekiroğlu İşhanı, No:1 Müftü Ziyai Sokak
Lefkoşa-Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:(Merkez) 0(392)2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net

Basıldığı Yer:

Ateş Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi, Lefkoşa
Tel: 2282215